

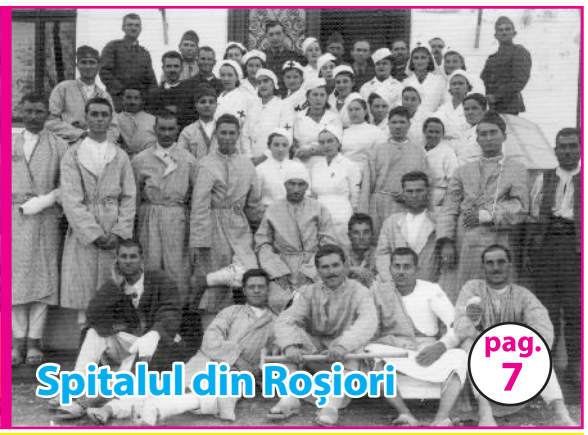

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA MUNICIPALĂ DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

ANUL 25, NR. 660, AUGUST 2022

Editorial

Limba română și scriitorul

Literatura română, ca orice literatură naţională, are o dezvoltare organică, ghidată de legile nescrise ale pământului şi ale entităţii sociale a căror expresie este. Limba română, în care s-au scris operele literare, este o sublimă convertire a fiinţei în tiparele celei mai simple, dar atotcuprinzătoarei cugetări; o limbă care exprimă o gândire dezvoltată în sensul unei maxime concentrări, căci, ceea ce a închis enigmaticul orient într-un aforism, ea s-a străduit să închege într-un cuvânt, sinteză, dublă distilare fracţională, săvârşită la nivel aforistic, şi apoi la cel conceptual.

Pe aceste meleaguri străvechi, au apărut doinele dorurilor noastre, baladele şi basmele populare. Este ceea ce numim *Literatura populară*, o literatură română a începuturilor, mărturie a existenţei unui popor creator, iubitor de pace şi cu nesfârşită dragoste pentru plaiurile unde i-a fost destinat să vieţuiască. Urmează, în ordine cronologică: *Marii cronicari*, *Reprezentanţii Şcolii Ardelene*, apoi *Paşoptiştii*. Secolul al XIX-lea se încheie cu *Epoca marilor clasici*, dominată de personalitatea lui Mihai Eminescu.

Începutul secolului al XX-lea, până la Primul Război Mondial, apoi *Perioada interbelică*, *Literatura contemporană* sunt alte mari etape în istoria noastră literară. Scriitorii contemporani continuă, prin scrierile lor, o frumoasă tradiţie, slujindu-se de acelaşi instrument fermecat şi sfinţit, Limba română, pe care o sărbătorim în ultima zi a acestei luni.

*

Voi consemna aici câteva gânduri despre Marin Preda, scriitorul teleormănean de la a cărui naştere s-au împlinit pe 5 august o sută de ani.

Primele proze scurte, publicate după debut, au fost etichetate de critica literară a vremii drept o „galerie de cazuri", personajele fiind „fiinţe elementare cu trăsături bestiale, oameni intelectuali nefireşti, morbizi, nereali", într-un cuvânt „creaţii adânc atacate de morbul naturalismului". Nu voi da numele „criticilor literari", fiindcă nu mai are nicio relevanţă.

Măiestria artistică a prozatorului s-a văzut încă din aceste scrieri de început, care erau lipsite de artificialitate şi exprimau clar conţinutul, iar mijloacele artistice erau de o simplitate şi o limpezime de cristal.

Contestat de unii, adulat de alţii, cum se întâmplă de obicei cu marile valori, Marin Preda a dat literaturii române câteva romane în care ilustrează sufletul românesc cu toate frământările sale: *Moromeţii*, două volume (1955, 1967), *Ferestre întunecate* (1956), *Îndrăzneala* (1959), *Risipitorii* (1963), *Intrusul* (1968), *Imposibila întoarcere* (1972), *Marele singuratic* (1972), *Delirul* (1975), *Viaţa ca o pradă* (1977), *Cel mai iubit dintre pământeni* (1980). Alături de aceste romane, Marin Preda a editat şi volume de proză scurtă: povestiri, nuvele ..., a scris memorabile pagini de Jurnal ...

Neţinând cont de părerile unora sau altora, convins de conştiinţa propriei valori, Marin Preda şi-a urmat chemarea creatoare. Şi-a sporit exigenţa, iar cărţile sale au fost receptate pozitiv de critica literară onestă, şi, lucrul cel mai important, ele au mers la sufletul cititorului de aici şi de pretutindeni.

Domniţa Neaga

Festivalul de Poezie „Panorama", ediția a II-a (note de jurnal)

În weekendul 12-14 august 2022, am revenit cu plăcere pe tărâmul Ghelarilor, în Ținutul fantastic al Pădurenilor, unde am participat la cea de-a II-a ediție a Festivalului de Poezie „Panorama". Organizat de Editura Castrum de Thymes (Giroc, Timiș) — Daniel Luca, ajutat de Daniel Mariș și Nicolae Toma, în colaborare cu Pensiunea „Panorama" (Ghelari) — Sergiu Țenț, Fundația Culturală „Traian Vuia" (Timișoara), Asociația „Quo Vadis" (Deva) și Asociația „Alternative rurale" (Ghelari), festivalul literar de anul acesta a fost un bun prilej de a-mi revedea vechi și buni prieteni și să leg noi prietenii căci locul acesta cu o încărcătură energetică specială validează principiul conform căruia „Venim străini unii de alții, dar plecăm prieteni, cu promisiunea reîntâlnirii pe aceste meleaguri binecuvântate de Dumnezeu.".

La ediția de anul acesta au răspuns la apel următorii poeți: Mioara Baciu, Mariana Emilia Codreanu (câștigătoarea ediției de anul trecut a concursului pentru debut organizat de Editura Castrum de Thymes, dar și a altor premii de atunci), Florin Ciocea, Vicu Cojocaru (venit împreună cu soția sa, Nicoleta), Camelia Cornea, Ofelia Corina Corpodean, părintele Vasile Dojană, Armanda Filipine, Daniel Luca, Daniel Marian, Daniel Mariș, Natalia Micalona, Anda Mihaela Miroiu, Cristian Gabriel Moraru, Mircea Emil Nețiu (venit împreună cu soția sa, Crinela), Emil Pop, Raluca Tamara Pop (câștigătoarea ediției de anul acesta a concursului pentru debut), Ion Rășinaru, Elisabeta Scurtu, Costel Stancu, Nicolae Toma, Maria Vaida, Ion Iancu Vale, Adriana Weimer.

Continuare în pagina 5

Gabriel Moraru

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

• ***Lecţia de informare europeană***

Lecţia de informare europeană a lunii august a fost organizată de **EUROPE DIRECT Teleorman,** în parteneriat cu **Şcoala Gimnazială Nr. 1 Măldăeni,** în data de 2 august 2022.

Activitatea s-a desfăşurat la sediul ED Teleorman, găzduit de Biblioteca Municipală „Gala Galaction" – Secția Împrumut Carte pentru Copii, acolo unde au venit elevii din comuna Măldăeni participanți la ***Competiția EuroQuiz2022,*** organizată de **Reprezentanţa Comisiei Europene în România** şi **Ministerul Educaţiei**.

Continuare în pagina 8

Marinela Ruşanu
Aurelia Bărbuț

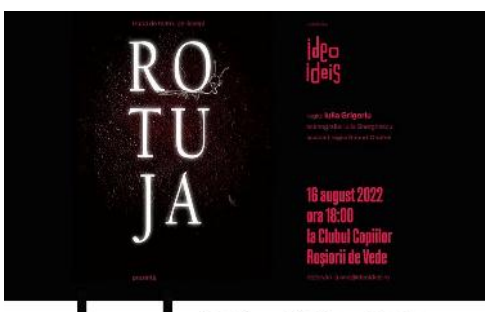

Haos Concentrat

Trupa de teatru Rotuja sau strigătul de ajutor al tinerei generații

Luni, 16 august 2022, la Clubul Copiilor din Roșiori de Vede, s-a desfășurat, începând cu ora 18^{00}, spectacolul de teatru *Haos concentrat*. Actori: o duzină de adolescenți frumoși simțind nevoia să se exprime liber și să trăiască experiențe noi. E și meritul tinerei regizoare Iulia Grigoriu care a reușit, într-un timp relativ scurt, să canalizeze energiile acestora spre domeniul complex al artei teatrale, cu scopul evident de-a le dezvolta în chip creativ personalitatea și-a le oferi posibilitatea să-și găsească noi pasiuni.

Sigur, reprezentarea lor scenică mai are mult până să poată întruni calitățile unui spectacol de artă adevărat, dar, bineînțeles, nici nu a fost acesta scopul declarat, ci mai mult să le ofere acestor tineri șansa de a porni într-o aventură lăuntrică pentru a împlini adevărul vestitei butade socratice gravate pe frontispiciul Oracolului din Delphi: **Nosce te ipsum et nosces universum et deos**.

Subiectul, ușor dezlânat și suferind unele fracturi logice, actorii dând frâu liber improvizației și neținând prea mult seama de rigorile artei teatrale, a lăsat impresia mai degrabă a unui strigăt de ajutor din partea tinerei generații. De fapt, numele trupei chiar acesta este: Rotuja, adică Ajutor scris invers. Să sperăm totuși că explorarea virtuților actoricești îi va ajuta pe acești tineri să vadă lumea altfel. Merită felicitați și încurajați să experimenteze orice care să-i facă să trăiască la alt nivel decât cel pur instinctual.

Felix Vedeanu

„Verba volant, scripta manent”

Jurnal de scriitor

29.06.2022 — Sf. Ap. Petru și Pavel. „Doi oameni de țărână, plini de toate durerile acestei lumi, slabi și îndoielnici, cu păcate grele la activ, însă care au reușit prin lacrimi și prin pocăință să desființeze întunericul din ei și s-au făcut Potire sfinte ale Liturghiei celei de taină a lui Hristos. Mucenici și apostoli, ei au lucrat toată viața, toată moartea și toată veșnicia pentru Hristos, iubirea vieții lor și viața iubirii lor. Nimic n-a fost mai important pentru ei decât sufletele celor scoși din robia morții spre tărâmul făgăduinței. Doi iudei cu vocație universală. Doi provinciali care sunt chemați în rugăciune în toate colțurile pământului” (Pr. Ioan Istrati).

1.07.2022 — Roșii, castraveți, grâu, porumb, oale, ulcele, haine, scândură, mese, scaune, canapele, uși, ferestre, cruci. Cruci de piatră, de marmură ... Târgul săptămânal. Vânzători și cumpărători, oameni cu zâmbete pe față, cu triști înfășurate în jurul ochilor, ridurilor ...

2.07.2022 — Dacă ar fi trăit, astăzi împlinea 72 de ani ... „Nicăieri cobza nu se-aude mai frumos ca-n Teleorman, la noi!” (Liviu Vasilică). Când a murit Liviu ... îmi amintesc, era o seară urâtă de 19 octombrie 2004 ... La Giurgiu picura enervant.

În drum spre casă, vestea morții lui Liviu am primit-o de la Alexandria, de la colegul Cristi Sanda, care m-a sunat și, printre lacrimi, mi-a spus: „A murit ultimul haiduc, Șefe!... Auzi, Liviu al nostru nu mai este! Așa să dai titlul editorialului tău de mâine!... Ne-a părăsit ultimul haiduc!”. Apoi, a închis, plângând în hohote. Atunci, la ora 20^{00}, parcă tot Universul l-am simțit cum se prăbușește! Am izbucnit în lacrimi.

A doua zi, în editorialul de la „Verde-n față”, din „Gazeta de Giurgiu”, am vorbit de Liviu, așa cum m-am priceput: ultimul haiduc plecase la îngeri să le spună cum este pe-acolo pe „Unde Vedea se cotește” (M. Amuza).

La Podul Înalt, azi, 2 iulie 2022, se comemorează 518 de ani de la moartea marelui domnitor Ștefan cel Mare și Sfânt.

8.07.2022 — Aurolacul, tembelul, cu hainele lui simple, șifonate, cu geaca lui de culoarea portocalei, cu șapca lui galbenă. De cele mai multe ori, neras și nespălat, purtând sub braț o sticlă de bere, o carte, un ziar ... Așa a intrat în memoria locuitorilor orașului și așa a rămas. Și tu încă te întrebi ce anume s-a întâmplat în mintea lui, ce mecanism ingrat a anulat toate orele de studiu? Pentru că, dincolo de imaginea aceasta jalnică, era Omul: născut pe 26 august 1959, București. Studii: Facultatea Tehnologia Construcțiilor de Mașini (TCM), Institutul Politehnic București (1979-1984). A lucrat ca inginer TCM la: ARO Câmpulung Muscel, Institutul de Proiectare și Construcții Mașini (IPCM) București. Precum și la o Companie internațională, cu unul din sedii în Bangkok, Thailanda. Vorbea fluent limbile engleză, franceză și thai. Crescut și educat într-o familie de ingineri, în București. A sfârșit într-un azil de lux în București, dus de fiul său, stabilit în America, un tânăr studios, cu un Bacalaureat Internațional, urmat de Facultatea de Astrofizică în Cambridge.

A murit Horia ... și au rămas câteva discuții despre muzică, poezie, cultura și civilizația unei țări pe care tu nu o vei vizita niciodată, precum și o imensă lecție de iubire oferită de un tânăr care nu s-a sfiit să spună: Tata a fost un om bun! Deși l-a cunoscut doar din două vizite în Thailanda când era elev, părinții fiind despărțiți înainte ca el să fi împlinit vârsta de 5 ani.

10.07.2022 — „Nu există gânduri rele, exceptând unul singur: refuzul de a gândi!” (Ayn Rand).

13.07.2022 — Ghinion sau superstiție, mit sau realitate? Mulți oameni se tem de ziua de 13, uneori fără o justificare. Mulți superstițioși fug de 13 și de conotațiile sale. De fapt, este cifra care reprezintă suma Iisus + 12 apostoli și are o simbolistică de bun augur.

19.07.2022 — Un elicopter Robinson R22 vânează țânțari sau ceva, zice scriitorul Mihai Atanasie Petrescu. Și tu simți că se face pielea de găină, când se rotește deasupra orașului, iar liniștea miezului de vară se face țăndări, acoperă asfaltul și te rănește fiecare ciob, și te gândești la războiul acesta care nu dă niciun semn de pace ...

20.07.2022 — „Mărul, în evlavia poporului, este considerat «pomul Sfântului Ilie», drept pentru care credincioșii nu mănâncă mere văratice până la praznicul sfântului, când acestea sunt aduse la biserică, spre a fi binecuvântate de preot. Sfântul Ilie, prorocul care l-a mărturisit pe Dumnezeu și a luptat neînfricat împotriva păcatului, este prăznuit de Biserica Ortodoxă în ziua de 20 iulie. Viața lui, prezentată în Cartea III Regi, ni-l înfățișează pe Sfântul Ilie ca pe unul dintre cei mai de seamă proroci ai Vechiului Testament. El nu cunoaște moartea trupească, fiind înălțat la cer într-un car de foc, pentru a se întoarce iarăși, mai înainte de a doua venire a Fiului lui Dumnezeu. Pe muntele Tabor, când are loc Schimbarea la Față, el apare lângă Mântuitorul, împreună cu Moise. Se crede că el aruncă trăsnetele lui Dumnezeu și că tot el este cel care descuie izvoarele cerului, dând pământului ploaie la vreme.” (Teodor Danalache).

28.07.2022 — Tata ridică toporișca în lumină și o șterse cu iarbă./ Tăia ramuri de salcie./ Îi crescuse o ciupercă pe limbă. A înflorit ca o conopidă./ Așa e cancerul, a zis doctorul. *Mai du-te dracului cu cancerul tău. Cancer. Ca-n cer, ciupercile cresc pe pământ jilav, pe trupuri reavăne./ Artă!/* Și tăia ramuri tinere și împletea coșuri./ *Asta e viața!...* A FOST ...

30.07.2022 — Doi asteroizi de mărimea unui zgârie-nori ajung foarte aproape de Pământ în acest weekend. Primul asteroid, numit 2016 CZ31, a zburat vineri, în jurul orei 10^{00} ET (23^{00} GM), cu o viteză estimată la 55.618 km/h, potrivit publicației Space.com. Conform datelor NASA citate, astronomii estimează că asteroidul măsoară aproximativ 122 de metri în cel mai lat punct. Avem vizitatori? Te întrebi ...

31.07.2022 — Vești triste pentru românii care lucrează în afară. Spun sursele de știri. „Vremurile s-au schimbat. Acum inflația, instabilitatea economică tensiunile geopolitice și criza energetică macină tot continentul, ceea ce înseamnă că nici în afară nu mai e un mediu atât de prielnic de a pune «ban pe ban», așa cum îi place românului să spună.”.

Florina Carvaci,
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Citatul lunii

„Soarta iubirii în această lume este de a fi respinsă!”.

(„Haos. Lege. Libertate.” — Mitropolit Antonie de Suroj)

Rubrică îngrijită de **Adriana Miu**

Trăire creștină

Maica Domnului — puterea prin iubire

Luna august este un timp închinat Maicii Domnului prin postul de două săptămâni și prin praznicul cel mare al Adormirii Maicii Domnului, paștele de vară cum mai este numit în anumite tradiții monastice. De aceea, mă gândesc, de fiecare dată, în preajma acestui praznic la ce înseamnă Maica Domnului pentru mine, cum o percep eu o dată cu trecerea timpului și ce pot spune unor apropiați, dacă m-ar întreba, despre Maica Domnului.

În urmă cu vreo patru ani am văzut într-o vitrină titlul unei reviste care suna extrem de provocator: „Cea mai puternică femeie din lume”. Nu se vedea vreo fotografie. Am crezut că e vorba de vreo femeie din lumea politică sau cea a afacerilor. Mă gândeam că poate este vorba de o câștigătoare a vreunui Oscar sau nu mai știu ce premiu. Mă gândeam că poate este vorba de vreo mamă sau soție. Pentru că uneori mama sau soția pot fi cele mai puternice femei din lume prin angajamentul de a purta viața în pântec și a naște. Un amalgam de gânduri! Am cerut revista și am constatat că era vorba despre Maica Domnului, declarată de respectiva revistă, cu apariție internațională, ca cea mai puternică femeie din lume. În ce constă această putere? În atașamentul față de ea care este prezent în toate culturile religioase de pe fața pământului.

Deci, Fecioara Maria este prezentă în aproape toate culturile religioase și dă consistență formelor de rugăciune cultică în mai toate invocările către divinitate din comunitățile religioase cunoscute. Poate că și acesta ar fi fost unul din argumentele pentru care promotorii Uniunii Europene au dorit ca întreaga Europă să fie pusă sub ocrotirea Maicii Domnului, înveșmântată în haină de culoare albastră, purtând pe cap cunună din douăsprezece stele, după cum se arată în cartea Apocalipsei, capitolul 12, versetul 1. „Din nefericire, această frumoasă intenție a fost interpretată într-o perspectivă secularizată, fără nicio semnificație religioasă” (Preafericitul Părinte Patriarh Daniel). E doar un amănunt ...

De fapt, de ce ar fi Maica Domnului cea mai puternică femeie din lume? Pentru că ea a înțeles întru totul ce înseamnă a-l sluji lui Dumnezeu și ce înseamnă a-l face loc lui Dumnezeu în propriul trup, prin acceptarea, nu ușoară, de a fi Maică a lui Dumnezeu. Este o istorie extrem de interesantă a vieții Fecioarei Maria care ar trebui citită de acei oameni care sunt conștienți că s-au născut dintr-o mamă, fără vreo cerere făcută în prealabil, și care păstrează în baierele inimii dragostea curată față de propria mamă.

Dacă astăzi uităm de Maica Domnului, uităm de această iubire curată față de propria mamă. Iar într-o societate în care există concurență între femei și bărbați în a-și impune propria putere în societate, indiferent ce înseamnă această putere, a cere ajutorul unei femei, în speță Maicii Domnului, este o dovadă de slăbiciune.

Or, Maica Domnului este persoana care s-a impus în conștiința religioasă a omenirii prin slujirea ei totală și prin angajamentul față de Dumnezeu, pe care și le-a asumat greu, dar cu orice risc posibil. Viața Fecioarei Maria este o viață de încercări, greutăți, alegeri grele, de singurătate profundă, dar și o viață de curățenie, credință totală, slujire a lui Dumnezeu cu toată ființa și cu tot ce poate da un om lui Dumnezeu. Viața Maicii Domnului nu este o viață romantată, pe care am putea să o spunem nepoților la gura unei sobe sau din fața unui semineu. Nu ar prinde. Deschidem Sfânta Scriptură și aflăm câteva note bibliografice. Evangheliștii vorbesc foarte puțin despre cea care de fapt este „autoarea evangheliilor”. Pentru că Apostolii știu amănunte despre nașterea lui Hristos, copilăria Sa, din gura Maicii Sale.

O tânără primește vizita unui înger care o înștiințează de alegerile pe care le face Dumnezeu. Fecioara Maria, în credința și curățenia ei, pune întrebări îngerului Gavriil. Când te știi curat nu accepți orice „oportunitate”. Dumnezeu consultă omul în persoana Fecioarei Maria. Mântuirea nu este o lege emisă de sus cu aplicabilitate pe pământ. Mântuirea este conlucrarea, uneori dramatică, dintre libertatea omului și harul lui Dumnezeu, este angajamentul de a împlini, în timp, o chemare a veșniciei. Și Fecioara Maria răspunde, după o cumpănire înțeleaptă, „Iată roaba Domnului! Fie mie după cuvântul Tău!” Cum sună acest răspuns astăzi? Lipsit de forță, slab, nepersuasiv ... Cine mai vrea să fie rob al lui Dumnezeu astăzi? Cine s-ar angaja să trăiască într-un angajament total „după cuvântul lui Dumnezeu?” Declarativ aproape toți. În Maica Domnului aflăm capacitatea uimitoare de a te încredința lui Dumnezeu. Și aceasta până la capăt. Și se întâmplă datorită curăției inimii ei.

Fecioara Maria își încredințează viața lui Dumnezeu, deși alegerea de a fi mamă fără un soț legitim, recunoscut de societate, ar fi însemnat pedeapsa omorârii cu pietre în afara zidurilor cetății. Fecioara acceptă. Și naște pe Mântuitorul Hristos, într-un mediu lipsit de orice participare normală a femeilor sau rudelor, cu o participare a unor păstori și magi. Când merge la templu să închine Pruncul lui Dumnezeu, aude glasul bătrânului Simeon: „Prin sufletul tău va trece sabie!”. Nimeni nu mângâie pe Maica lui Dumnezeu, „cea pururea mângâitoare”. Prezentă la nunta din Cana Galileii, nu acceptă să vadă cum o bucurie, chiar și lumească (deși bucuria autentică lumească este chip al bucuriei cerești) se năruie „pentru că nu mai aveau vin” la nuntă. Și mijlocește această minune la Hristos, de a face ceva care să schimbe traiectoria dramatică spre care se îndrepta nunta. Deodată Maica Domnului se impune ca veghetoare a unei bucurii care nu trebuie să se sfârșească, a unui tip de relație care transformă. Omul care se angajează în relație cu Dumnezeu transformă banalul sau vede în lume prezența mângâitoare a lui Dumnezeu.

La piciorul Crucii pe care era răstignit Mântuitorul Hristos, are loc dialogul prin care Maica Domnului este încredințată Evanghelistului Ioan, iar el Maicii Domnului, prin testamentul vorbit al lui Hristos: „Femeie, iată fiul tău! Fiule, iat-o pe mama ta!”. Numai crucea ne face fii ai Maicii Domnului, adică numai acceptarea condiției în care suntem; și aici nu este vorba de funcții sau statut financiar, ci de condiția umanului, a fragilității și limitării.

Poate că, privind din această perspectivă la Maica Domnului, ne-am putea apropia de ea cu credință, cu atașament și încredere. Maica Domnului este Maica Iubirii și, prin iubire, ea este puternică. Să ne rugăm ei! Nu pentru a deveni puternici, ci pentru a fi iubitori!

Preot **Eugen-Cătălin Păunescu**

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

De câțiva ani, gospodarii municipalității roșiorene trimit de 2 ori pe an, prima dată înainte de Paște, și a doua oară înainte de 15 august (Sfânta Maria), echipe de muncitori cu trimmer-uri să taie buruienile din cele 2 cimitire.

La prânz

Marți, 21 iunie 2022, în ultima zi a primăverii, din cauza unei mase de aer saharian, s-a înregistrat o temperatură record pentru iunie de 33 de grade Celsius. A fost o atenționare!

În iulie, au fost multe zile cu temperaturi de peste 35 de grade Celsius, până la 40 grade Celsius.

În ceea ce privește ploaia, în iulie au fost numai 3 zile cu precipitații. Sâmbătă, 2 iulie, a căzut singura ploaie torențială de la ora 1830 la 1945. Cantitatea mică de apă a căzut pe 6 iulie în două reprize, între 1650 – 1730 și 1930-2020. La fel, pe 30 iulie, a plouat puțin noaptea, de la 23 la 2315.

Din cauza celor de mai sus, în iulie, s-a instalat o puternică secetă, continuată și în august.

În amurg

Pe șoseaua Roșiori-Dobrotești, în timpul pandemiei 2020-2022, au fost reparate vechile adăposturi ale RATEI de la Didești și Merișani și au fost construite 2 troițe – adăposturi din lemn de locuitorii din Răsfirați și din Însurăței, pentru conducătorii auto.

Gh. Tutcălău

DRUM
PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA MUNICIPALĂ DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Responsabil de număr: Monica Tuinete
Tehnoredactare: Vladimir Mutu
Colectivul de redacție:
Domnița Neaga, Cristian Gabriel Moraru, Iulian Bitoleanu, Ion Scarlat,
Ioan Romeo Roșiianu, Petre Bozdoc, Gheorghe Tutcălău, Victor Osăceanu,
Eugen Cătălin Păunescu, Virgil Andronescu,
Daniela Achim Harabagiu, Gabriel Argeșeanu, Aurelia Bărbuț,
Marinela Rușanu, Veronica Cojocaru, Monica Tuinete
Culegere texte: Monica Tuinete
Distribuire presă: Elvira Stângă

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54 - 56, Roșiori de Vede. Telefon: 0247 460619.
E-mail: ziaruldrum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria
str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

Cutiuţa cu amintiri (VI)

Destin și destine

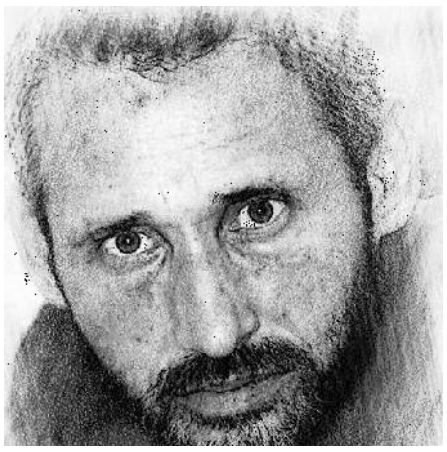

Prin toamna lui '88, în treapta I de liceu *Industrial Nr.1* din Turnu Măgurele, profesorul de Limba și Literatura Română Mircea Ilie (Ţuţu) Dragnea, scriitor devenit mai târziu membru al Uniunii Scriitorilor din România, m-a ironizat în fața clasei după ce m-a prins scriind o poezie în timp ce dumnealui preda. Apoi m-a publicat în Gazeta de Perete „Ecouri Dunărene”. Și de-atunci colegii mă apelau, ironic desigur, *poetul*. În liceu, la seral, doamna profesor de filosofie Ionela Moldovan mi-a spus: „Virgil, tu nu ești făcut pentru lumea asta!” (M-a pus pe gânduri, mi-am tot pus întrebări, dar nu am găsit niciun răspuns.). Asta după ce văzuse într-o dimineață la televizor că doamna Smaranda Jelescu, poet, prozator și eseist de valoare națională, citise și vorbise la superlativ despre cele câteva poezii trimise de mine cu ceva timp în urmă, împreună cu o scrisoare și de care uitasem complet.

Rareori, din cauza unor situații obiective, pierdeam câte o emisiune! A intrat în clasă doamna profesor, eu mergeam la cursurile de zi în cazul filosofiei, a ridicat clasa în picioare și i-a rugat să mă aplaude. Nu știam pentru ce, oare ce făcusem?, apoi le-a spus tuturor de ce făcuse acel gest. Tot în liceu, la seral, doamna profesor de contabilitate, Boca Tănțica, nu m-a exmatriculat, așa cum scria în regulamentul școlar, pentru că-i desenam portretul în timpul orei, m-a mustruluit puțin și apoi m-a trimis la Clubul elevilor la cursurile de pictură ale doamnei pictor Maria Sacerdoțeanu.

După ceva vreme, le-am adus niște premii de la Concursul Național *Icoana din sufletul copilului*, concurs organizat de Patriarhia Română, pentru mine și elevii cursanți. Așa am avut onoarea de a da mâna cu Patriarhul Teoctist! Prin martie 1994, un coleg de clasă, Vasi, prieten bun până astăzi, mi-a șterpelit câteva caiete și astfel am ajuns, pe neștiute, să debutez oficial în ziarul *Teleormanul Liber*.

La începutul toamnei lui '94, mi-a trimis poetul, publicistul, și bibliotecarul pe atunci, omul de excepție Tudor Matreșu câteva poezii la Festivalul Concurs Național de Poezie *Zaharia Stancu*. Și tot domnia sa a intrat într-o seară din aceeași toamnă, în clasă (în timpul orei de contabilitate) cu o Diplomă pe care scria: *Premiul al III-lea Zaharia Stancu și premiul ziarului Teleormanul Liber*.

1995 mi-a adus includerea în Antologia poeților teleormăneni *Zodia Harfei*. Și de atunci am tot publicat, dar de participat la vreun alt concurs nu am mai dorit. Nu știu de ce. Poate că *așa a trebuit să fie*! Am debutat în 2003, după o altă uriașă răscruce a vieții, cu volumul propriu *Poezii* și de atunci am început să semnez, cărțile cât și articole prin presă, cu pseudonimul Virgil Andronescu, la îndemnul unei frumoase *parizience* Betty.

Peste mulți ani (de la debutul oficial din 1994), la prima lansare de carte în Brăila, scriitorul Valeriu Ion Găgiulescu mi-a spus, de la onorabilul prezidiu: *Suferă Virgile, suferă căci numai așa vei scrie literatură!* Și iar nu am știut de ce și m-am cam supărat, amintindu-mi de tot trecutul și de un viitor identic cu acesta. Tuturor celor amintiți, cât și celor neamintiți, le sunt dator moral și sufletește, le mulțumesc din toată inima și-i iubesc!

Apoi a urmat… Brăila și minunații oameni de cultură întâlniți aici. Aveam prima lansare de carte în Brăila, era prin toamna lui 2011, la Biblioteca Județeană *Panait Istrati*. Nu aveam pe cine să invit să vorbească despre carte și am apelat la romanciera de succes Doina Popescu-Brăila. (Al doilea vorbitor trecut pe afiș a fost criticul literar și muzical, distinsul profesor Dumitru Anghel originar din județul Teleorman. Am ajuns la domnia sa după ce apelasem telefonic la Stan V. Cristea, un alt mare om de litere din Teleorman.)

Pentru a proba chinurile existențiale prin care am trecut pregătind prima lansare de meleaguri brăilene, dau cuvântul Doinei Popescu-Brăila:

„Am fost invitată telefonic de poetul Virgil Andronescu la lansarea unui volum de poezie, apoi, câteva ore mai târziu, printr-un e-mail exagerat de timid, inundat de scuze aș putea zice, m-a rugat să-i prezint cartea. Îl știam destul de vag dar mi-am dat repede seama că am de-a face cu un poet, fiindcă nu știa nici măcar în ce zi ne aflăm și mi-a propus să ne întâlnim, cum ar veni, … ieri, ca și cum pentru el timpul ar curge în sens invers, dinspre joi spre miercuri! L-am atenționat dar mi-a spus spășit că el retrăiește ziua de marți de vreo două săptămâni, ca într-un celebru film american, și a cam pierdut noțiunea timpului în accepțiunea celorlalți, adică a noastră, a nepoeților. M-a dezarmat. Mi-am zis: de ce nu, dar, gândindu-mă la mine prezentând poezie, pentru o fracțiune de secundă am avut pe retină un rotweiller alergând printr-un câmp cu zambile. M-a vizitat joi la birou și mi-a adus cartea. Am citit titlul „Ultimele luni din viața umbrei mele”. Mi s-a făcut frig. L-am privit cu atenție: nefericire profundă, pesimism concret, stringent. Să fii poet sărac într-o țară care nu dă doi bani pe cultură și să trăiești pe viu cea mai nesuferită criză financiară din istorie poate fi mult mai dureros decât cea mai acută durere de dinți. Așa arată Virgil: ca un tip copleșit de o infernală durere de dinți și căruia și lumina și vocile noastre îi făceau rău.

– Deci ai de gând să te sinucizi? I-am întrebat până la urmă. A dat din cap evaziv, privind pierdut spre gresia banală. I-am spus că accept să-i prezint cartea cu condiția să nu-mi facă vreun pocinog: nici înainte de lansare, nici după! S-a gândit puțin și apoi mi-a spus destul de anemic că a trecut un an și jumătate de când a scris aceste poezii, astfel că se mai poate abține o vreme. Am insistat totuși să-mi promită. Ca toți cei foarte tineri, mi-a sugerat crud și dezinvolt că reacționez ca mama lui dar mi-am păstrat calmul. Având în vedere că lansarea urma să pice într-o zi de marți, i-am cerut să mă sune și vineri și luni, ca să mă asigur că-l aduc în fața publicului în persoană. Vineri nu s-a întâmplat nimic dar sâmbătă m-a sunat și era cam pierit la telefon. Aseară, luni, deja se făcuse târziu și intrasem la idei. Până la urmă, destul de târziu, a sunat. I-am spus că mi-a dat emoții și pentru prima dată l-am auzit râzând. Se pare că pentru moment mi-a reușit șmecheria și, în această seară, a avut loc lansarea.

Cu siguranță suntem în fața unui tip consecvent. Pesimist, disperat, zdrobit de soartă, Virgil Andronescu este un poet modelat de prezentul dezolant, lipsit de orizont. Virgil nu cochetează cu ideea de sinucidere doar în volumul „Ultimele luni din viața umbrei mele”, ci și în viața de zi cu zi.

Astfel, pentru prezentarea cărții sale, logic ar fi fost să apeleze la un poet, și Brăila are destui, dar el m-a contactat pe mine. Cu siguranță este o greșeală, mi-am zis, și i-am spus franc: este o alegere catastrofală, Virgil, un gest sinucigaș, eu scriu romane de acțiune, polițiste, pamflet, proză umoristică: nu știu dacă o să iasă bine!

Să scrii poezie este destul de obișnuit, dar să publici poezie mi se pare un act de mare curaj ori poate de inconștiență. Pentru că atunci când scrii un roman este simplu: te susțin personajele puternice, bine conturate, seduci cititorul cu umorul sau cu ingeniozitatea intrigii. În cazul poeziei este vorba de altceva mult mai subtil și mult mai serios: trebuie să ai luciditatea să renunți la balast și să păstrezi doar crâmpeiele de genialitate. Altfel, poezia poate fi ca un fel de supă în care gospodina a aruncat paste făinoase în formă de alfabet: de câte ori bagi lingura în strachină mai scoți niște litere din care încropești o strofă.

Ca o formă de umilință, Virgil Andronescu adesea nici nu pune titluri poeziilor sale sau în loc de titlu folosește un fragment amplu din dispozitivul poeziei. Probabil că, dacă ar fi citit măcar titlurile cărților mele: *Dumnezeu era-n vacanță*, *Despre sex în gura mare* … sau titluri de capitole: „Pisica cu clopoței prinde șoricei surzi”, „Înșeală-ți bărbatul dar nu te spovedi” … opțiunea lui ar fi fost alta.

În sfârșit, alegerea a fost a lui de bună voie și nesilit de nimeni!

Chiar dacă nu și-a asumat riscul în cunoștință de cauză … zarurile au fost aruncate!”.

La această primă lansare brăileană i-am avut alături pe greii cuvântului din Teleorman, pe scriitorul Valeriu Ion Găgiulescu și pe criticul Dumitru Anghel, iar din Brăila pe profesorul, poetul Gherghinoiu, dramaturgul Ion Bălan, criticul literar Dumitru Anghel. Toți trei fiind membri ai Uniunii Scriitorilor din România. De-a lungul celor 13 ani (cu 10 volume publicate, opt de poezie, una de aforisme și una de proză-jurnal) de Brăilean, cu acte în regulă, mi s-a alăturat și plasticianul Hugo Mărăcineanu, scriitor, artist plastic membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România, vicepreședinte al Filialei Brăila, cel care îmi citește primul *manuscrisele* cărților, cu care le discut, cel care îmi face grafica acestora. Mihai Vintilă, poet și redactor-șef, inițiator al Mișcării literare *Litera13* și al Revistei manifest cu același nume, colegi și oameni de cultură din Brăila dar și din Teleorman. Mulțumesc tuturor pentru încredere și susținere! Am ales să scriu, extreme de concis, acest REMEMBER pentru a aduce un omagiu celor dispăruți între timp dar și celor ce încă îmi sunt alături în continuare. Tuturor le mulțumesc pentru onoare ce mi-au făcut-o cel puțin prin faptul că i-am cunoscut! Dumnezeu să-i aibă în pază pe cei ajunși la El, sănătate și liniște celor ce luptă încă pe frontul culturii teleormănene, brăilene, naționale! Respect și admirație!

Virgil ANDRONESCU,
redactor la Revista manifest Litera13 din Brăila

Laureați români ai Premiului Nobel

George (Gogu) Constantinescu

Vorbind despre contribuția noastră, a românilor, la progresul științei și a tehnologiei, nu putem trece cu vederea peste realizările inginerului George (Gogu) Constantinescu. Acesta este un savant de dimensiune planetară. Este cel care a uimit lumea cu mașina sa cu transmisie automată în urmă cu circa 100 de ani. Dar asta nu este singura sa realizare după cum vom vedea. Le vom aminti pentru cei ce nu cunosc viața, biografia și realizările acestui inginer român de excepție în lumea științifică.

Cu peste 190 de brevete de invenție înregistrate de-a lungul vieții sale, Gogu Constantinescu (numele sub care este cunoscut în lume) este unul dintre cei mai prolifici inventatori români din toate timpurile. Printre ideile sale cele mai cunoscute amintim: un dispozitiv de perforare a rocilor, sistemul de tragere sincronizată a mitralierelor cu elicele aviatoare de vânătoare folosite de britanici în Primul Război Mondial și convertizorul sonic de cuplu care a dus la crearea unui automobil cu o transmisie automată rudimentară (strămoș al transmisiei automate cu variație continuă de astăzi).

Nu trebuie să se uite nici *Teoria Sonicității* elaborată de Gogu Constantinescu, teorie care se referă la transmiterea puterii prin lichide, solide și gaze.

Gogu Constantinescu s-a născut la Craiova în 4 octombrie 1881. Tatăl său era profesor de matematică și inginerie, iar mama sa (de origine alsaciană) era o iubitoare de muzică, o pianistă desăvârșită. Deci. copilul s-a născut într-o familie, într-un cadru propice dezvoltării sale. Pentru început, copilul visa să devină compozitor, în acest sens luând lecții de pian de la mama sa, lecții materializate ulterior în elaborarea unei *„Teorii matematice a acordurilor muzicale”,* lucrare care a fost prezentată în anul 1919 la Academia Română.

Gogu Constantinescu a manifestat încă de mic remarcabile calități tehnice devenind mai târziu una dintre cele mai ilustre personalități pe care le-a dat România. Pe când era în școala elementară , în joacă, inventează un fel de telegraf între odăile părintești, iar pentru surioara sa mai mică, Maria, certată cu aritmetica, a confecționat un aparat de calcul.

Deși a avut preocupări în domeniul muzicii, Gogu Constantinescu nu a devenit compozitor cum visa în copilărie, a absolvit Școala Națională de Drumuri și Poduri obținând diploma de Inginerie Civilă și Militară. A lucrat câțiva ani în cadrul Serviciului de drumuri și poduri al Ministerului Lucrărilor Publice, timp în care a contribuit la construcția unor clădiri din beton armat (material controversat în acel timp) printre care și Marea Moschee din Constanța. Sub conducerea inginerului Elie Radu, profesor de edilitate și procedură generală de construcții, cel ce le-a insuflat elevilor săi curajul de a proiecta fundații și poduri din beton armat într-o perioadă în care folosirea acestui material era destul de controversată, Gogu Constantinescu a intuit că betonul armat folosit pentru prima oară în 1868 nu se impune încă pe plan internațional, dar era convins că acesta va găsi ample utilizări în construcții.

Deși tânăr la acea vreme, dar fiind un spirit analitic și cu o înaltă pregătire matematică, a realizat caracterul empiric al metodelor de pregătire și de folosire al acestuia și a gândit să fundamenteze științific metoda de pregătire. Rezultatele cercetării lui au fost publicate în anul 1904 în Buletinul Societății Politehnice într-un important articol intitulat. *„Studiu asupra betonului armat”*, urmat de alte articole ce aveau să apară (1908-1910) în Revista Petrolului sub titlul *„Calculul rezervoarelor , podurilor drepte, al bolților și al cupolelor*”.

În 1907, la Societatea Beton și Fier, înființată de el și de colegi de-ai săi, el s-a ocupat de proiectare și executarea unor poduri din beton armat cu deschideri mari (40-60 m) la Adjud, Răcătău, Roman, Dolhasca, Lainici etc. A manifestat interes și pentru domeniul construcțiilor civile printre cele mai mari realizări amintim: Camera Deputaților de pe Dealul Mitropoliei și fosta Bibliotecă Națională de pe strada Doamnei. Aplicând o dată originală de calcul a betonului armat, structurile de rezistență ale clădirilor și podurilor lui s-au dovedit ireparabile. Iar metoda lui s-a bucurat de recunoaștere internațională imediat după stabilizarea lui în Anglia.

În 1910, a plecat la Londra, unde, pe pământ britanic, a reușit să-și breveteze nu mai puțin de 18 brevete în trei ani. Tot acolo a pus bazele unei noi științe: sonicitatea (studiul transmiterii energiei prin vibrații sau prin unde elastice longitudinale). Această știință a luat naștere în 1916 odată cu tipărirea lucrării *„Teoria sonicității. Un tratat al transmiterii puterii prin vibrații*”, tipărită în Anglia după șase ani de muncă febrilă, dublată de un geniu tehnic.

Confirmarea a venit destul de târziu, în 1925, când a fost prezentată la Paris prima locomotivă acționată cu un convertizor sonic, apoi în 1926, când la primul automobil sonic convertizorul înlocuiește cutia de viteze, ambreiajul și diferențialul uimind comunitatea internațională. După puțin timp, invenția lui Gogu Constantinescu a fost popularizată în presa americană: „Transmisiunile manuale pentru automobile ar putea dispărea în câțiva ani, după apariția unei noi invenții revoluționare care conectează motorul cu roțile propulsoare fără a folosi nicio treaptă de viteză. Este munca lui Gogu Constantinescu, un distins inginer britanic.” (*SIC!*).

În domeniul sonicității, i s-au brevetat peste 120 de invenții: motoare, transformatoare, pompe, ciocane perforatoare, convertizoare electrocasnice, instalații pentru turnătorie, pentru prospecțiuni, pregătirea emulsiilor etc.

Tot aici (în Anglia), în 1916, a primit o comandă de la Forțele Aeriene Britanice (extrem de bănoasă – 50.000 de lire) pentru sistemul de sincronizare a mitralierelor cu elicele avioanelor britanice de război, sumă împărțită cu partenerul său de afaceri Walter Haddon. Față de sistemele mecanice ale vremii, conceptul hidraulic al lui Gogu Constantinescu avea câteva avantaje clare: rata de tragere era mult mai bună, sincronizarea mitralieră și elice era mai precisă, adaptabilitatea era mai mare, sistemul său putând fi montat fără prea multe modificări pe orice tip de motor și de șasiu.

Munca și activitățile, performanțele tehnice și științifice ale excelentului inginer român nu au fost trecute cu vederea. Acesta s-a bucurat de multe aprecieri printre care amintim: IPB ia conferit în 1961 titlul de Doctor Honoris Causa, pe 3 februarie 1965, a devenit membru titular al Academiei Române, a fost nominalizat la sediul ONU din New York alături de Traian Vuia și de Constantin Brâncuși. O contribuție decisivă la poziționare, având România pe locul doi în lume la secția de creație și creativitate. Într-o fotografie a fost imortalizat alături de Einstein, Edison, Marie Curie, Marconi etc., fiind menționat printre cei 17 pionieri pe calea progresului — un tablou publicat în 1926 de revista britanică „The Graphic” cu personalități științifice din perioada 1900-1925.

A trecut la cele veșnice în 1965.

Prof. **Ion Scarlat**
Foto: sursa internet

Înainte ca natura să moară

Omul — inginer al Pământului (VI)

Peisajul natural, industria și agicultura, griji și speranțe

Industria contra peisaj! Iată progresul tehnic contemporan în altă ipostază, aducătoare de primejdii. Iată la ce trebuie umanitatea să mediteze.

Tehnologia contemporană a cuprins în drumul său și agricultura, pe care a modernizat-o, dându-i un profil care o deosebește radical de configurația ei tradițională. Alături de clădirile obișnuite se ridică hangare și silozuri de mari dimensiuni, depozite frigorifice, garaje, ateliere de întreținere a mașinilor agricole. Utilaje puternice brăzdează solul într-o frenetică modificare a peisajului, adesea până la degradarea spațiului natural.

La început, necesitatea de teren arabil adus la defrișări masive, de multe ori iresponsabile. Agricultura avea însă nevoie de „materia sa primă”, iar defrișările erau acelea către noi zone agricole; deschiderea căilor de comunicație permitea civilizației dezvoltarea. Cu toate acestea, despădurirea a mers prea departe. În SUA, reducerea suprafețelor împădurite a dus la o sărăcire în specii și la unele dezechilibre ecologice. În Africa, în zonele uscate, sute de mii de hectare de lemn sunt distruse de incendii gigantice fără ca nimeni să încerce a le proteja. Turme foarte numeroase de bovine și de caprine, un excedent nefolosit de animale, exercită o presiune distrugătoare asupra pădurilor tinere care regresează.

În fond, pînă unde a mers agicultura extensivă și care este prețul plătit pentru a mai fi continuate defrișarile? Vaste regiuni ale planetei nu sunt locuite și am fi tentați să credem că ele ar putea fi ușor de pus în valoare. Din nefericire, cea mai mare parte din acestea sunt pământuri prea reci sau prea uscate, accidentate sau inaccesibile vegetației folositoare. Chiar dacă s-a trecut la agricultură intensivă folosind tehnologii avansate grație chimizării prin care se mărește producția și se combat dăunătorii, defrișarea pădurilor continuă pentru alte scopuri fără să se țină seama că arborii reglează regimul de umiditate și sunt cei mai mari producători de oxigen.

Cum vegetația este unica sursă masivă de oxigen, este bine să-i vedem aportul în menținerea aerului curat pentru glob, să cunoaștem rolul fiecărei părți din ea în purificarea atmosferei și întreținerea vieții. Un km^2 produce zilnic 0,55 t de oxigen; aceeași suprafață de preerie eliberează 1,1 – 3,3 t, în timp ce pădurile ecuatoriale aduc în aer 11 t de oxigen; comparând între ele aceste cifre și ținând seama că milioanele de hectare ale nisipurilor nu produc deloc oxigen, vom înțelege de ce în multe părți arborii sunt numiți „dătători de viață”.

Terenurile despădurite sunt foarte repede supuse eroziunii. Chiar pe solul în pantă, pădurea formează un ecran între ploaie și sol. Apa se scurge întâi pe frunze și pe ramuri înainte de a atinge solul, pe care arborii îl țin puternic cu rădăcinile lor. Picăturile care ajung la covorul la covorul inferior al pădurii sunt absorbite de sol cu încetul și participă la formarea apelor subterane. Un metru pătrat de mușchi cu o masă de 1 kg ajunge să cântărească, după ploaie, 6 kg ! Sub o pădure de 10.000 ha, mușchii reține deci 500.000 m^3 de apă, în urma unei singure averse bogate!

Dacă pădurea ar fi distrusă, ploile repezi ar duce apele pe pante și, odată cu ele, solul smuls de pretutindeni; așa se formează viiturile, inundațiile năpraznice și neprevăzute! Acestea sunt câteva riscuri ale micșorării suprafețelor împădurite și practicării unei agriculturi extensive. Dar care este situația și care sunt sarcinile agriculturii intensive?

Primele îndatoriri ale agriculturii intensive sunt acelea de a elimina spectrul foamei acolo unde el mai există și de a asigura mereu țeluri mai mari care să permită dezvoltarea continuă a societății umane. Iar aceste țeluri sunt deosebit de grele. Statisticile arată că în fiecare zi mor de foame 30.000 de persoane. Unii autori, folosind statistici mai pesimiste, cred că „orologiul foamei” arată 80 de decese pe minut, 4000 pe oră, 200.000 pe zi, 70.000.000 pe an.

Prof. Petre Bozdoc

Buletin Informativ
Administrația publică locală
Administrația publică locală

Se lucrează la reabilitarea și modernizarea Teatrului de Vară

Lucrările sunt realizate în cadrul proiectului „Îmbunătățirea calității vieții locuitorilor Municipiului Roșiori de Vede, județul Teleorman-Cod SMIS 125606, proiect co-finanțat prin Programul Operațional Regional 2014-2020, AXA PRIORITARĂ 13 - Sprijinirea regenerării orașelor mici și mijlocii, PRIORITATEA DE INVESTIȚII 9b - Oferirea de sprijin pentru revitalizarea fizică, economică și socială a comunităților defavorizate din regiunile urbane și rurale.

„Lucrările au început în luna mai 2022, având termen de execuție 11 luni. Acest obiectiv de investiții, împreună cu Cinematograful «Modern», aflat și acesta în reabilitare, extindere și modernizare, vor intra în circuitul cultural al municipiului. Avem deja în pregătire, prin Casa de Cultură, un program de activități care să pună în valoare aceste edificii culturale atât de așteptate de roșioreni”, a declarat pentru colegii din presa locală primarul Valerică Gheorghe Cîrciumaru.

Se construiesc 30 de locuințe sociale

În str. Aleea Parc Nord f. n. se construiește un nou bloc de locuințe sociale. Lucrările sunt realizate în cadrul proiectului „Îmbunătățirea calității vieții locuitorilor Municipiului Roșiori de Vede, județul Teleorman - Cod SMIS 125606, proiect co-finanțat prin Programul Operațional Regional 2014-2020, AXA PRIORITARĂ 13 - Sprijinirea regenerării orașelor mici și mijlocii, PRIORITATEA DE INVESTIȚII 9b - Oferirea de sprijin pentru revitalizarea fizică, economică și socială a comunităților defavorizate din regiunile urbane și rurale.

„Lucrările au început în luna iunie 2022 și avansează într-un ritm bun. Acest bloc va cuprinde 30 de unități locative, pentru care sunt alocate 8,4 milioane de lei”, a declarat pentru InfoExpresTV primarul Valerică Gheorghe

Cîrciumaru.

În Roșiori de Vede, există un singur bloc de locuințe sociale cu 20 unități locative ocupate. În luna iunie a. c., erau depuse 49 de cereri pentru a ocupa cu chirie o locuință socială din fondul locativ, din care, prin hotărârea Consiliului Local, adoptată în ședința ordinară din aceeași lună, 34 de dosare au devenit eligibile.-

Prin Hotărâre a Consiliului Local, pe străzile Carpați și Republicii se va institui sensul unic

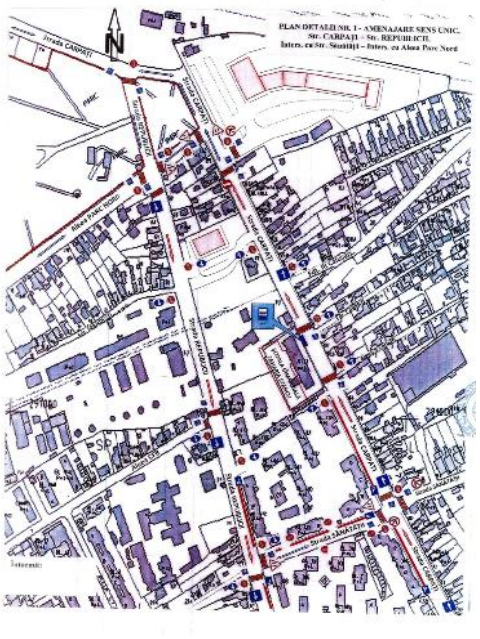

Prin Hotărâre a Consiliului Local, aprobată în ședința ordinară desfășurată joi, 28 iulie 2022, se reglementează traficul rutier pe strada Carpați și strada Republicii, tronsonul cuprins între intersecția străzilor Sergent Ilie Izbiceanu și 1 Decembrie până la intrarea în Complexul Comercial Funshop Park, în sensul de mers dinspre intersecția cu străzile Sergent Ilie Izbiceanu și 1 Decembrie spre Complexul Comercial Funshop Park, respectiv pe tronsonul cuprins între intersecția străzii Aleea Parc Nord și până la intersecția cu strada Sergent Ilie Izbiceanu, în sensul de mers dinspre intersecția cu strada Aleea Parc Nord spre intersecția cu strada Sergent Ilie Izbiceanu.

În acest moment se obțin avizele necesare începerii amenajărilor de instituire a sensului unic pe cele două străzi.

În premieră, Roșiori de Vede se află pe „Drumul Dunării Randonneur 2022”, competiție ciclistă de anduranță

În baza HCL nr. 85/23.06.2022, Consiliul Local al Municipiului Roșiori de Vede a aprobat protocolul de colaborare pentru organizarea de evenimente ale ciclismului de anduranță între Primăria Municipiului Roșiori de Vede și Asociația Adevărații VeloPrieteni. În baza acestui protocol, în cadrul evenimentului „Drumului Dunării Randonneur 2022”, care va avea loc în perioada 26-31 august 2022, Primăria Roșiori de Vede va oferi întregul suport pentru organizarea punctului de control din această localitate, oferind servicii de verificare, odihnă, hidratare-energizare, punând la dispoziția organizatorului Sala de sport din strada Republicii nr. 1.

Punctul de control va fi deschis pentru aproximativ 63 de ore, din 28 august, ora 14.00, pana in 31 august, ora 05.00, având și suportul unei echipe de voluntari din județul Teleorman, sub coordonarea profesorului Adrian Mitran, totodată un mare ciclist de anduranță român.

La această ediție vor lua startul 53 de participanți din România, Statele Unite, Grecia, Austria, Bosnia Herțegovina, Germania, Rusia, Bulgaria, Elveția.

Ciclismul de anduranță este o ramură a ciclismului de șosea, practicat pe distanțe lungi și foarte lungi. Izvoarele istorice ale acestei ramuri a ciclismului se regăsesc în Franța și Italia, la sfârșitul secolului al XIX-lea. Astfel, în anul 1891, era organizată prima ediție a turului Paris-Brest-Paris (PBP), pe distanța de 1200 de km.-

Turneul de la Albena câștigat de Atletico Roșiori de Vede

Juniorii de la CS Atletico Roșiori, pregătiți de Alexandru Gheorghe, au participat începând de luni, 8 august, la International Children's Football Tournament, desfășurat la Albena (Bulgaria). Roșiorenii au evoluat în grupa D, jucând cu Spartak Plovdiv, Cernomoreț și Luceafărul Cluj Napoca.

Micuții fotbaliști rosioreni au avut de luptat nu numai cu adversarii pe teren, dar și cu problemele medicale date de un virus care le-a dat multe bătăi de cap, (probleme digestive), care au dus la anularea unor partide.

Cu toate acestea, roșiorenii au reușit să se impună în grupa: Spartak Plovdiv – Atletico: 0-1, Luceafărul Cluj-Napoca – Atletico: 0-2, Cernomoreț – Atletico: 2 – 1.

În urma acestor rezultate, Atletico Roșiori a obținut locul 1. A urmat partida Atletico – LPS Vaslui: 5-4. În semifinală, U Cluj - Napoca – Atletico: 1- 2. În finala competiției, Atletico Roșiori-Forex Brașov: 0-0. A urmat executarea loviturilor de la 11 metri, roșiorenii impunându-se cu scorul de 4-2.

În urma acestui rezultat înregistrat, Atletico Roșiori a câștigat turneul fotbalistic de la Albena, iar jucătorul Ianis Neacșu a fost desemnat fotbalistul turneului.

Sursa: pagina de Facebook a administrației publice roșiorene

Stimați roșioreni,

Administrația publică locală vă adresează rugămintea de a păstra curățenia și de a nu distruge mobilierul stradal și aparatele de joacă.

Vă mulțumim!

Împreună, păstrăm Roșiori de Vede curat!

INFORMARE

Într-o ediție precedentă vă informam despre **înființarea CENTRULUI DE VACCINARE FIX în Sala de Sport de lângă stadionul municipal situat pe str. Republicii nr. 1.**

Acum, după **7 luni de funcționare**, activitatea **CENTRULUI DE VACCINARE FIX din MUNICIPIUL ROȘIORI DE VEDE** se raportează astfel:

Program de funcționare :
8:00 - 12:00 zilnic - de LUNI până DUMINICĂ.

Persoane vaccinate 16.120:

PFIZER: 15.580 persoane (din care 7.833 imunizate ambele doze)
MODERNA: 470 persoane (din care 260 imunizate ambele doze)
AstraZeneca: 70 persoane - cadre didactice și personal auxiliar pentru doza I, ulterior redirecționate către alte centre de vaccinare pentru doza II.

Activitatea continuă și este promovată în comunitate prin flayere și radio astfel:

Campania de vaccinare împotriva COVID - 19 continuă și-n Municipiul Roșiori de Vede la Centrul de vaccinare fix situat în Sala de sport - lângă Stadionul Municipal din str. Republicii nr. 1.

Vaccinul administrat este „Pfizer”!

SE VACCINEAZĂ ZILNIC FĂRĂ PROGRAMARE!
Împreună reușim să aducem normalitatea în viața noastră!

ÎN ATENȚIA PERSOANELOR VACCINATE
împotriva Covid - 19

Persoanele care s-au vaccinat la Centrul de vaccinare al Primăriei Municipiului Roșiori de Vede în perioada **5 septembrie 2021 - 14 martie 2022** cu schema completă de vaccinare (doza I și doza II), sunt așteptate la Clubul Pensionarilor situat pe str. Renașterii nr. 21 (lângă Poliție) **să ridice tichetele de masă în valoare totală de 100 lei!**

Program: de Luni până Vineri între orele 9^{00} - 14^{00}

Tichetele se obțin pe baza actului de identitate și a adeverinței de vaccinare dobândită la data vaccinării.

Întocmit,
Director executiv DAS
Stănescu Izabella

PANTA REI, de Gheorghe Geantă

Pe Gheorghe Geantă l-am cunoscut în anul 2018, prin intermediul rețelelor de socializare, urmărindu-i cu interes postările în care adăuga și adaugă încă, aproape zilnic, fotografii realizate de domnia sa, în care surprinde imagini de o rară frumusețe și înalt profesionalism, pe care sper din toată ființa să le vedem adunate într-o expoziție publică, cât mai curând.

Despre autor aflăm de la el însuși sau de pe internet informații ce ne dezvăluie faptul că are rădăcinile în Teleormanul lui Marin Preda, Zaharia Stancu și, mai aproape de localitatea sa natală, Dimitrie Stelaru.

S-a născut în satul Pleașov, comuna Saelele, județul Teleorman, la data de 29 septembrie 1951. Pentru școala primară și-a urmat familia în locurile în care tatăl său, cadru militar, de curând plecat la Domnul, și-a servit patria, ajungând să locuiască și să își trăiască parte din copilărie într-o casă a familiei boierești Bălăceanu-Stolnici de la Balaci și cea mai mare parte a copilăriei și adolescenței în Baza Militară de la Deveselu. O altă parte din copilăria sa a petrecut-o la bunicii materni, la Slobozia Mândra, localitate unde își au locul rămășitele pământești ale părinților săi și locul nașterii mele, motiv pentru care îl numesc în semn de prețuire **„copământean”**, cuvânt ce îmi place să spun și să cred că l-am născocit pentru dânsul.

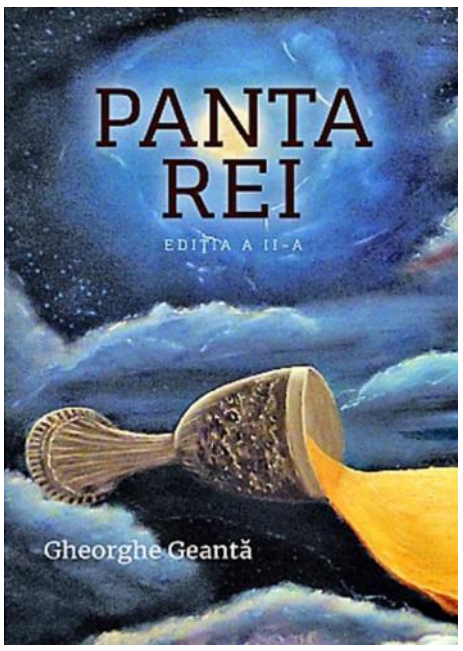

A absolvit liceul din Caracal, apoi Facultatea de Filozofie, secția Sociologie, din cadrul Universității din București, în perioada 1972 – 1976. Ulterior, a urmat cursurile Școlii Academice de Studii Postuniversitare „Ștefan Negrescu”, din cadrul Universității „Politehnica” București și mai multe programe de perfecționare, specializare și postuniversitare, axate în special pe management general și managementul resurselor umane, activând peste 40 de ani în acest domeniu, în cadrul industriei metalurgice.

Deși nu are pretenția de a se considera scriitor, cartea de față și multe alte lucrări, texte literare, tablete, proză scurtă, pamflet, poezii, îi trădează un talent scriitoricesc înnăscut, șlefuit ca urmare a instruirii și erudiției sale. Căutând în presa vremii sau în sertarul autorului, găsim, de asemenea, texte de specialitate publicate sau nu, majoritatea sub pseudonim, în care surprinde și reține pe retina memoriei momente esențiale din viața timpului său și a noastră, a românilor din partea de sud a țării.

Cartea a fost scrisă în memoria soției scriitorului, Elena, și dedicată nepoatei sale, Maria-Alexandra.

Această a doua ediție a cărții PANTA REI este una revizuită și adăugită față de prima, apărută la editura Hoffman, în anul 2014, care a fost un real succes, dovadă fiind faptul că autorul nu mai are niciun exemplar al acesteia, dar îl găsim în format *pdf* pe internet.

Autorul începe cu un citat al filozofului antic Heraclit din Efes: „Niciun om nu se poate scălda de două ori în același râu, deoarece în râu curge întotdeauna altă apă, și nici el nu mai e același om”.

Pornind de la această înțelepciune, pe care și-o aproprie, autorul ne dezvăluie istoria universului copilăriei și a „curgerii” personajelor sale prin această lume aflată într-o continuă căutare a izvorului ființei, pe care îl regăsesc doar atunci când se întorc la Dumnezeu.

Știm sau aflăm de la autor că Heraclit a pus la baza preocupărilor sale filozofice de a înțelege lumea, conceptul „PANTA REI” — Totul curge.

„Cât adevăr!” „În viața fiecăruia dintre noi totul curge și fiecare clipă devine, instantaneu, o amintire, iar singura noastră întoarcere este la Dumnezeu”, ne spune autorul.

Cartea este structurată în șase capitole, „Întâlnirea”, „Satul”, „Aproape de aerodroame”, „Sociolog de teren”, „Croaziera” și „Noaptea ciomegelor”. Ultimul capitol este dedicat relatării evenimentelor din decembrie 1989 așa cum au fost ele trăite și simțite de personaje.

Sociolog de profesie, cu o instruire bazată pe etică profesională și personală, pe sinceritate și precizie, autorul își pune amprenta ochiului său de observator și organizator critic specializat al orânduirii sociale în care a trăit, marcând astfel momente din istoria imediată a „curgerii” în această lume, așa cum a fost ea percepută și trăită de personajul principal și cei care l-au înconjurat, familie, rude, prieteni sau nu, colegi sau alte personaje mai mult sau mai puțin importante, bine sau mai puțin bine intenționate, unele reale și cu identitatea schimbate, altele fictive de-a dreptul.

În carte urmăm itinerariul lui Tudor Nițu, care se întoarce la rădăcinile pământești într-o poveste relatată pe mai multe capitole, aparent fără legătură între ele. Pe întregul traseu către casa părintească, protagonistul retrăiește fiecare moment ce se revelează memoriei sale cu dorința arzătoare de întoarcerea acasă, ușor tăgăduită de ideea că nu ar fi el un personaj așa de important încât să se prezinte la sărbătoarea fiilor satului la invitația oficialităților comunei natale.

Autorul dă fiecărui personaj un caracter bine conturat, cadrului natural și peisajelor o descriere de o așa claritate încât cititorul are certitudinea de a fi fost împreună părtaș pașilor și acțiunilor personajelor sale.

Regăsim, de asemenea, descrierea unor momente legate de istorie, migrație și arheologie, mai puțin știute, despre locurile natale și cele din împrejurimi, revitalizează unele cuvinte, expresii și obiceiuri uitate, ceea ce dă cărții o notă în plus, aceea de document istoric.

„Trăgea nervos din țigare și se răstea la ăilalți:

— Ați auzit, bă voi, dă Oarba dă Murăș ? Bă, crescuse Murășul d-atâta sânge.

Se uita certăreț la ei și nimeni nu-i răspundea. Ridicau țoiurile, ciocneau pe mutește, vărsau un pic, după obicei, și le goleau în dușmânie.

— Bă, ne măcinau friții dă sus, dă pă deal, când a fost să forțăm Murășul. Secerau mitralierele ca secerătoarea grâul. Dar nu le-a mers cu noi, mama lor de spălăciți ... Măcar noi am ajuns acasă, dar uite câți nu s-au mai întors și cine știe pe unde le odihnesc oasele. Și nici nu am pățit-o ca ăia care s-au întors în sat după ce au stat câte șapte, opt ani pe la ruși, în lagărele din Siberia, ca Mărinuș, cumnată-meu. Aoleu, ce mai povestește și ăsta, ți se face păru' măciucă. Că e alde Ivan sau alde Friț, tot ai dracului sânt.

Spre seară dau pe la cooperativă. Și vorbeau, vorbeau, dar despre ce nu vorbeau. Vreme, pământ, sămânță, perceptori, cote, fonciere, vite, ruși, americani, colhoz, colectiv, «geaceuri» ...”

Personal, am savurat cartea cu aviditatea acelui drumeț care își amintește calea demult uitată, aceasta cu atât mai mult cu cât unele din personajele cărții sale îmi sunt bine cunoscute: bunicul Irinei, prietena mea din copilărie, și unchiul autorului care povestea îngrozindu-i pe toți despre „grozăviile” războiului, care, din păcate, ne pândește și în secolul al XXI-lea.

În tot al său, cartea PANTA REI este un șuvoi de amintiri și clipe ce curge continuu în veșnicia oceanului memoriei colective a românilor, pe care aș reciti-o cu aceeași plăcere de fiecare dată.

O copământeană,
Daniela Achim Harabagiu, Alexandria

Note de jurnal

Festivalul de Poezie „Panorama”, ediția a II-a

- continuare din pag. 1 -

În această aventură spirituală, am plecat cu un IRN (interregio night) la două noaptea din Roșiori Nord și am ajuns la Caransebeș în jurul orei 9 dimineața, de unde am fost luat cu mașina până la Ghelari de prietenul meu Vicu Cojocaru venit cu soția și cu Costel Stancu de la Oțelul Roșu. Am ajuns cu bine la pensiunea „Panorama” (ce frumos se văd Munții Poiana Ruscă în zare!), unde am fost primiți de excepționalul nostru amfitrion Sergiu Țenț. După ce m-am cazat, coleg de cameră fiindu-mi repartizat „aspirantul la glorie literară” Emil Pop, am prânzit (mi se făcuse o foame de haiduc) și apoi, în jurul orei 15[30], toată ceata de poeți a mers la Biserica Greco-Catolică din Ghelari, unde fiecare a recitat din creația proprie. Întorși de la biserică, unde ne-am încărcat cu spiritualitate și frumos, am luat cina, după care a urmat un nou recital poetic din lirica fiecărui participant, bucurându-ne totodată și de acordurile muzicale ale artistei Ofelia Corpodean. Discuțiile între prieteni au continuat până spre două noaptea, după care eu m-am retras să mă culc, fiind obosit după o noapte întreagă de mers cu trenul.

Ziua a doua a Festivalului a avut un program bogat: dimineața, drumeție și vizitarea tunelului „Hăl Mare” (face legătura între Ghelari și Hunedoara), care a fost parte a exploatării miniere din zonă (dezafectat, din păcate, în 2003), apoi drumeție și vizitarea „Furnalului de la Govăjdia” (sec. al XIX-lea — 1924), la vremea lui cel mai mare obiectiv industrial de acest gen (furnal cu foc continuu) din Europa și al doilea din lume. Ghid și prezentator al istoricului acestor locuri ne-a fost antreprenorul Sergiu Țenț, fost primar al Ghelariului. Aici, la Furnalul de la Găvojdia, a avut loc lansarea volumului de versuri *Cartea Neantului* (Ed. Castrum de Thymes, 2022), al poetei Raluca Tamara Pop (originară din Reghin, urmând studiile la Timișoara), autoarea fiind câștigătoarea Premiului pentru Debut acordat de editura timiș(or)eană în urma ediției din acest an. Au prezentat cartea „les trois musquetaires” cu nume de profet: Daniel Luca, Daniel Mariș și Daniel Marian. Tema cărții foarte ofertantă, dar este important să vedem și cu ce realizări în plan estetic! Cioran ar fi scris o adevărată evanghelie, dacă stăm să ne gândim nițel!

Întorși de la Găvojdia (chiar am sugerat organizatorilor ideea să realizăm o antologie lirică după acest festival care să se intituleze Furnalul cu poezie de la Găvojdia) după un adevărat tur de forță, m-am relaxat preț de un ceas în piscina pensiunii (doar sunt zodie de apă, nu?). Apoi, i-am ajutat pe S. Țenț, D. Luca și pe N. Toma să strângă lemne (Doamne, ce fioros eram cu maceta în mână!) pentru a face un foc de tabără, în jurul căruia ne-am adunat apoi cu toții socializând și cântând. În concluzie, o atmosferă de vis! Seara, după cină, a urmat *de nouveau* un recital poetic și muzical care ne-a mers la suflet.

Ziua a treia a însemnat, în prima sa parte, o deplasare până la Răcășdia (Jud. Caraș-Severin), unde avea loc lansarea cărții *Bucăți din toamna mea, prieteni...* (Ed. Castrum de Thymes, 2022) a lui Costel Simedrea, unul dintre poeții foarte buni ai Banatului. După vreo trei ore și jumătate de mers cu mașina — Nicu Toma, șofer excelent —, am ajuns în locul cu pricina, aflând că a doua și a treia zi (15-16 august) urmau să se desfășoare chiar Zilele Culturii Răcășdene. Printre cei care au vorbit despre cartea prietenului nostru, Costel Simedrea, s-au numărat jurnalistul și scriitorul Nicolae Sârbu, prozatorul Ion Marin Almăjan și, evident, editorul său, Daniel Luca, directorul editurii Castrum de Thymes unde a fost publicat cartea, în cadrul colecției „Cuarț”.

Pe la ora 14, am servit prânzul (un gulaș iute de-ți venea să fugi până la Ghelari și înapoi!), apoi, tot cu prietenul meu Tomiță (Nicolae Toma), am călătorit cu mașina până la Timișoara (orașul studenției mele), unde ne-am odihnit puțin la el acasă, apoi spre seară mi-am luat bilet spre Roșioriul meu natal/fatal, regretând că totul a durat prea puțin, dar cu promisiunea în suflet că voi reveni de fiecare dată când voi avea ocazia la Ghelari, această zonă în care ne-am revigorat cu toții după un an încărcat. Felicitări organizatorilor și să ne țină Dumnezeu sănătoși pe toți ca să ne reîntâlnim și la a treia ediție a Festivalului tot voioși și plini de lumină!

ADOLESCENTUL DE AZI

Cine suntem?

„Iubirea aleargă spre iubire așa cum aleargă școlarul cât mai departe de cărțile sale; și așa cum tot el se îndreaptă spre școală încruntat, se desparte și iubirea de iubire.” (William Shakespeare)

Nu mai e mult până începe noul an școlar și intenționat am ales să încep cu acest citat al marelui dramaturg și poet englez. Noi, adolescenții, dar și orice alt om poate trăi cu frica de a fi respins și, cumva, alegem mereu să ne îndepărtăm de ceea ce iubim din cauza acestei temeri, prezentă cu noi la fiecare pas. Vrem să ne scriem povestea, dar ne ascundem adevărata fire.

Suntem unici! Cu toții suntem unici! Dar mulți preferăm să ne purtăm ca și restul. Să nu ieșim din comoditate. Să ne lăsăm elementul acela special să dispară. Și de ce ne este atât de frică să arătăm cine suntem cu adevărat? Asumă-ți riscul, omule! Mergi până la capăt! Să fugi de problemele tale e o soluție, da. Dar nu este și cea bună ...

Cât despre noi, adolescenții, acum ne definim fiziologic și hormonal. Poziția culturală, tranziția aceasta între etape ne generează o stare constantă de tensiune. Nu știm cine suntem și ne aflăm într-o continuă căutare. Dificultățile acestea ajung de nesuportat, antagonizăm etapele și nu ne oferim destul loc social pentru manifestare.

Așa cum am menționat și în articolul anterior, adolescentul de astăzi, cel care nu își rezolvă problemele și nu interpretează corect evenimentele din viața sa, ajunge adultul de mâine cu traume adânci. Adultul acela poate alege să își distrugă singur fericirea, relațiile sau chiar șansele în domeniile profesionale din simpla teamă că va da greș din nou. Ideea este că trebuie să învățăm să vorbim frecvent despre trecut. Dar trebuie să trecem peste el. Pentru că asta este: TRECUT. El nu ne mai reprezintă, dar acesta ne-a întărit și ne-a făcut să ajungem cine suntem acum, fie că ne mândrim cu asta sau nu ...

Să ajungi să te consideri superior este atuul ce te poate salva. E ca și cum tu ești creatorul de conținut, iar alții te privesc și te copiază. Cheia este în tine, acel ceva special. Evident, nu trebuie să ne lăsăm pradă faimei, dar, cu doza zilnică de încredere în noi, ne putem salva.

Nu v-ați săturat să stați în umbră? Să vă dați cu părerea, dar să nu faceți un pas în față, fără să preluați controlul asupra vieții? Luați frâiele propriei voastre vieți, învățați să o trăiți și rezolvați problemele ce nu vă dau pace!

Bianca Tutunaru
elevă la Colegiul Național „Anastasescu”
voluntar EUROPE DIRECT Teleorman

Să mai citim puțin!

O istorie a literaturii roșiorene

Iordan Datcu (XII)

- Continuare din numărul anterior-

Când zici etnologie, zici Iordan Datcu, atât de puternic este împletit destinul cultural al pasionatului cercetător teleormănean cu această disciplină căreia i-a consacrat preț de decenii bune întreaga energie, editând și comentând cu pricepere cărți de folclor, cu frenezie ar fi de părere unii.

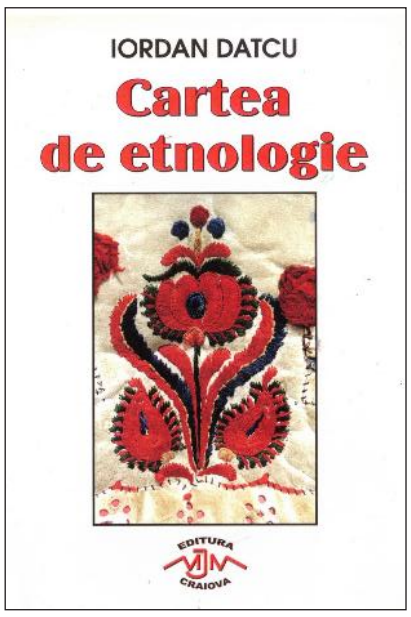

Prin *Cartea de etnologie* (Editura MJM, Craiova, 2009), Iordan Datcu și-a făcut din nou datoria de a aduce în actualitate ceea ce are mai de preț folclorul și etosul românesc, adunând, între paginile sale, circa 40 de studii și articole publicate în decursul a 7 ani (2002-2009) în revista de cultură și tradiție populară „Răstimp", revistă cu apariție trimestrială editată de Centrul Cultural „Nichita Stănescu" din Drobeta Turnu-Severin, județul Mehedinți.

În articolul *Cartea de etnologie și editorii săi*, preambul la rubrica literară *Cartea de etnologie* pe care avea s-o realizeze în revista condusă de Isidor Chicet, Iordan Datcu face un tur de orizont a tot ceea ce este mai relevant în câmpul acestei discipline filologice (edituri care publicau colecții de folclor, nume de etnologi și titluri de cărți) în special după 1990, când nu se mai afla ca redactor de carte la Editura Minerva, transferat fiind la Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu".

Sumarul cărții este unul destul de variat, cum deja ne-a obișnuit reputatul etnolog și istoric literar. Întâlnim, prin urmare, amintiri și portrete ale unor etnologi români (*Amintindu-ne de I. C. Chițimia*, *Etnologi care au fost*, *Constantin Eretescu, elev al lui Mihai Pop*, *Amintindu-ne de Ovidiu Bârlea* etc.) articole prilejuite de aniversări sau comemorări ale unor etnologi români consacrați (*Aniversări*, *Arhiva de folclor a Academiei Române la 75 de ani de la înființare*, *La despărțirea de Dumitru Stanciu*, *Ioan Șerb*, *La centenarul nașterii lui Petre V. Ștefănucă*, Dumitru Pop. In memoriam, *Ștefania Cristescu-Golopenția 1908-1978*, *Gheorghe Vrabie*, *Grigore Botezatu la 80 de ani*, *La despărțirea de Gh. Pavelescu* etc.), accentul căzând de bună seamă pe relevarea importanței demersului exegetic al acestora, cronici de carte (*Sărbători și obiceiuri din Mehedinți*, *Recursul la bibliografie*, *Permanența legendelor*, *Monografii*, *Două studii de mitologie*, *Scrieri despre Țara Vrancei*, *O lucrare fundamentală: Atlasul Etnografic Român, I. Habitatul*, *Anul etnologic 2004*, *Eveniment editorial. Proverbele românilor din România, Basarabia, Bucovina, Ungaria, Istria și Macedonia, de Iuliu A. Zanne în ediție anastatică* etc.).

Alteori, în prim-plan trec etnologii și realizările acestora cele mai importante (Doi etnologi: Dumitru Pop și Otilia Hedeșan, Petru Ursachi și etnoestetica, Ioana Andreescu la Paris.) Interesante sunt și studiile: *Alexandru Dima și conceptul de artă populară*, *Fata pădurii*, *Omul nopții și Stima apei în viziunea lui Constantin Eretescu*, *Sabina Ispas și ciclul românesc despre Preminte Solomon*, dar mai ales *Ion C. Chițimia. Omul și opera sa.* Repere etnografice și mitologie descoperă Iordan Datcu chiar și în *Jurnalul portughez* al lui Mircea Eliade, făcând o lectură insolită a acestei cărți.

Cartea de etnologie, de Iordan Datcu, care este însoțită și de un oportun *Indice de nume*, se numără printre cărțile de referință în această ramură a filologiei care este folcloristica sau etnologia, trebuind să figureze în orice bibliografie respectabilă în domeniu. Omul sfințește locul, dar mai ales cultura locului.

Prof. **Cristian Gabriel Moraru**

Lecturi în lumină

Romanul *Orice este posibil*, semnat de C. F. Diniță

După publicarea a două romane, *În căutarea celui pierdut* (2018) și *În mâna destinului* (2021), precum și a unui volum de versuri, *În tonuri de culoare* (2021), tânărul scriitor teleormănean, roșiorean la origine, Cristian Florin Diniță, aduce în această vară fierbinte o adiere de plăcută răcoare în sufletul cititorului avizat, odată cu apariția noului său roman, *Orice este posibil* (ePublishers, București, 2022).

De-a lungul celor aproape 250 de pagini ale volumului împărțit în 19 capitole, fiecare capitol purtând un titlu sugestiv, autorul C. F. Diniță ne introduce în atmosfera unei familii de intelectuali din zilele noastre, vorbind, în mare, despre parcursul existențial al acesteia, cu frământări, necazuri, împliniri, bucurii ..., trăiri inerente vieții. Interesul prozatorului se concentrează în mod deosebit asupra personajului principal, Justin, urmărindu-i atent evoluția, de la vârsta de patru ani până la desprinderea de adolescență.

Literatura română și cea universală vorbesc adesea despre un „parcurs inițiatic" al multor personaje. Cu alte cuvinte, eroul epic pornește într-o călătorie, urmărind un anumit obiectiv. Fie că și-l atinge, fie că nu, personajul respectiv va înfrunta situații nemaiîntâlnite până acum și se va alege cu o experiență de viață extraordinară, care va sta la baza devenirii sale ca persoană matură. Adevărata „călătorie inițiatică" a lui Justin (care se va produce, probabil, într-un volum viitor) este anticipată, în acest roman, de una „interioară", aceea de descoperire a sinelui, ajutat de o forță a binelui reprezentată de psihologul Paul.

Motivul literar *maestru-discipol* este cultivat cu succes de scriitorul C. F. Diniță și în cărțile sale anterioare. De pildă, în romanul *În căutarea celui pierdut*, dialogul revelator se încheagă între două personaje total străine la început: tânărul inginer Cristian Comănescu și bătrânul profesor universitar Comănescu. Unul dintre multiplele beneficii ale acestui dialog este acela că protagoniștii se vor regăsi, la final, ca fiu și respectiv tată, după ce viața i-a despărțit mai bine de trei decenii.

În noul roman, *Orice este posibil,* dialogul maestru-discipol se poartă între bătrânul psiholog Paul și novicele Justin, aflat pe cărarea de început a vieții.

*

La vârsta de patru ani, Justin, copilul familiei Felicia și Simion M., trăiește o traumă provocată de accidentul de circulație, ale cărui victime sunt părinții săi. Spitalizați, aceștia nu ajung câteva săptămâni acasă, iar minorul trăiește momente de disperare care o îngrijorează pe bunica Patricia, și ea cu moralul la pământ. Bătrâna se hotărăște să meargă la un psiholog, spre a fi ajutată să treacă peste momentele grele apărute între ea și nepoțel, iar, la sugestia psihologului îl aduce cu dânsa și pe Justin.

Starea de sănătate a celor doi soți se ameliorează, aceștia își revin treptat, permițând întrevederea cu fiul și bunica, prin vizitele acestora de pe urmă la spital. Relația copilului cu psihologul se va permanentiza, Justin descoperind în persoana psihologului pe mentorul de care orice tânăr are nevoie.

Anii trec, întâlnirile celor doi le oferă acestora prilejul de a purta discuții pe teme diferite. Întrebările tânărului își vor găsi răspunsurile potrivite la vârstnicul psiholog. Dialogul lor este interesant, captivant, diversitatea tematică relevând cultura vastă și aprofundată a scriitorului C. F. Diniță, cu solide cunoștințe de psihologie, filosofie, medicină, științele educației ...

Unele recomandări ale maestrului, adresate lui Justin, au caracter universal-valabil. Ele mi-au rămas în minte și am ținut să le consemnez: „ Nu arăta niciodată ce poți cu adevărat, pentru că asta se poate întoarce împotriva ta! Nu faima trebuie să îți aducă bucurie; bucuria trebuie să vină din ajutorul pe care îl oferi celorlalți și trebuie să faci din asta un scop!"; „Modestia este acoperirea perfectă, iar cugetarea reprezintă baza existenței și succesul evoluției".

Justin dovedește că posedă, încă de la o vârstă fragedă, abilități speciale, calități aproape de paranormal: doar printr-o atingere cu mâinile, reușește să îndepărteze durerea de cap a bunicii; să aline durerea și să vindece rana de la mâna unei colege accidentate. Este capabil să pătrundă cu ușurință în mintea celuilalt și să îl facă pe acesta să reacționeze după voința impusă.

Cunoscându-i aceste capacități, psihologul îl avertizează să nu le afișeze, pentru a nu trezi invidia: „Oamenii sunt foarte invidioși, asta fiind o dovadă de inferioritate, iar abilitățile tale pot atrage astfel de indivizi și, în final, te vor duce la izolare".

Timpul se scurge repede, iar Justin ajunge să cunoască primele emoții ale iubirii, să trăiască extazul primei nopți de dragoste alături de o colegă de liceu, Mădălina, o fată ambițioasă care dorește să ajungă o jurnalistă de renume.

Nu lipsesc din conținutul cărții conflictele adolescentine, care conduc la situații de panică, la scene de violență fizică, fiind necesară intervenția forțelor de poliție pentru aplanarea disputelor.

Cartea *Orice este posibil* are un final deschis. Sunt readuse în pagină personaje din romanul *În mâna destinului:* Mădălina (posibil să fie viitoarea Mădălina Pamfilie, redutabila jurnalistă de investigație ...), Tiberiu Popanovici (omul de bine și mentorul ...).

În arhitectura epică a acestui nou roman, vom găsi abordări psihologice, citate din „Cartea înțelepciunii" a lui Dalai Lama și din lucrarea „Gândește și vei fi bogat!" scrisă de Napoleon Hill, trimiteri la înțelepciunea budistă ...

Cristian Florin Diniță are capacitatea de a realiza portrete viguroase, chiar și din numai câteva detalii. Justin este un personaj bine conceput. El trece biruitor peste multele momente mai puțin faste ale existenței, păstrându-și strălucirea privirii, calmul, inima neîntinată de ură.

Cu o acțiune liniară, în romanul său, urmărindu-se un singur fir narativ, autorul creează o realitate paralelă a cărei valoare este pusă în lumină de realitatea originală, împrumutându-i celei dinainte atributele celei de a doua.

Finalul deschis, despre care vorbeam mai sus, mă duce cu gândul că *Orice este posibil* poate fi un prim volum al unei proiectate trilogii, pe care o așteptăm cu interes.

Domnița Neaga,
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Meridiane critice

Ileana Oancea - *Semiostilistica*

Disciplină colonialistă (după Daniela Rovența Frumusani, *Semiotică, societate, cultură*, Ed. Institutul European, Iași, 1999*),* semiotica își aroga mereu „teritorii" cognitive umaniste ajungându-se la o diversitate inimaginabilă: semiotica cinematografului, semiotică muzicală, fitosemiotică, semiotică medicală, zoosemiotică etc …

Iată că Ileana Oancea (prof. univ. dr. la Fac. de Litere, Istorie și Teologie Timișoara) percepe de pe poziții egale o fuziune între semiotică și stilistică, livrând conceptul de **semiostilistică**, totuși, cu favorizarea celui de-al doilea termen. Un arsenal de referințe străine și române acompaniază demersul respectiv fructificat într-o lucrare (*Semiostilistica*, Ed. Excelsior, 1998) cu o structură triadică: o primă parte strict teoretică, o alta demonstrativă, probativă, și ultima prospectivă inventariind mutațiile, noutățile din retorică (și antiretorică!) cu miza **intertextualitatea**.

După o necesară trecere în revistă a conceptelor de **stil** și **stilistică**, de la L. Blaga la Mihail Dragomirescu (*Știința literaturii*, 1928) la Damaso Alonso, exegeta consideră că semiotica regândește filozofia culturii (pp. 14-15). O a doua convingere este că Ștefan Munteanu (*Stil și expresivitate poetică*, 1972) „reprezintă o placă turnantă în sens semiotic a noțiunii de **stil** și a disciplinei aferente" (p. 17).

În contextul european, intuiției lui Saussure în privința semioticii îi corespunde, peste o boltă temporală, 1977, **semiologia literară**, grație lui R. Barthes care prevestea „deconstrucția lingvistică" (p. 16). **Omul ca ființă de limbaj —** în tradiția lui Heidegger și a lui Wittgenstein — abordează textul polisemantic înrămat în expresivitate pentru a-i sesiza literaritatea.

Semiotica românească a înregistrat progrese prin cărțile lui Marin Mincu (*Despre lirica lui Ion Barbu*), ale Ștefaniei Mincu (cu explorarea liricii neomoderniste), ale Emiliei Parpală, focalizată pe generația '80 și ale Marianei Neț (*O poetică a atmosferei*, 1989) care au alimentat prezumția unei stilistici/semiotici mai speciale, mai moderne, conturând astfel siajul pentru **semiostilistică**, mai ales că în deceniul 9 s-au înscris pe „orbita" noului trei construcții ferme înălțate pe nisipurile mișcătoare ale poeticității zămislite de Crișu Dascălu (*Dialectica limbajului poetic*, 1986), Nicolae Manolescu (*Despre poezie*, 1987) și Eugen Negrici (*Sistematica poeziei*, 1988).

O stilistică perenă nu va ignora niciodată aportul lui Eugeniu Coșeriu la emanciparea lingvisticii, la apropierea ei de semiotică. Desprinsă din lingvistica romanică, stilistica literară a lui Spitzer a făcut saltul spre estetică, gest spectaculos continuat de B. Croce, în 1902 (*Estetica come scienza dell' espresione e linguistica generale*).

Expozeul universitarului timișorean atrage și o dimensiune didactică prin meticulozitatea explicațiilor, cerbicia radicalității noțiunii de **stil**, convocându-i pe formaliștii ruși, precum și pe Vossler, Eco, Todorov. Se staționează și asupra textului, intertextualității și intenționalității prin apelarea la autorități în domeniu, precum T. Vianu, E. Negrici și M. Zamfir. Ascensiunea stilisticii literare a presupus alianțe, replieri spre/cu **lingvistica, etica literară, estetica, teoria artei.** Simpla invocare a lui R. Jakobson cu **funcția poetică** echivalează cu dispariția „granței dintre stilistică și lingvistică" (p. 58) și se infirmă id es judecata pripită că stilistica/semiotica ar fi o știință solitară și monolitică (p. 60).

De altfel, prin anii '70, profesorul N. Rață vorbea despre o critică stilistică, acroșându-i în teorema sa pe R. Barthes, G. Poulet, G. Bachelard, J. Starobinski.

Partea a doua abordează eminiscianismul din perspectiva **pragmaticii**, prilej de a se înfăptui o istorie a interceptării eminesciene de la Maiorescu încoace. Cu pertinență sunt dezbătute studii și studii, relevându-se forța unor teze enunțate de D. Caracostea, G. Călinescu, Sextil Pușcariu.

Se inoculează ideea că o latură a originalității eminesciene ar consta în existența unei **armonii** justificate prin analize acribioase la unele poezii (*Lebăda*, *Dintre sute de catarge*) (p. 118), cu focusarea pe **sinestezie** și **oximoron**, punctul de plecare numindu-se stihul „Argint e pe ape și aur în cer". Prin această tentativă se dă credit semiostilisticii și se dovedește că în textele eminesciene examinate se dezvoltă „o muzică învăluitoare" (p. 121), ca și cum „ultimul romantic" ar fi luat act de preceptul verlainian „De la musique avant toute chose". Ori de presupoziția lui Jakobson că poezia modernă e o metaforă generalizată. Este justă constatarea că **esențializarea, vizionarismul simbolic** i-au permis lui M. Eminescu să realizeze o **„modificare de substanță la nivelul poeticității"** (p. 122).

Recursul la marii clasici ai poeziei, situați în retorte stilistice ajută semiostilisticii și permite vehicularea sintagmelor „climax retoric, structura gnomică" (p. 122), „logica paradoxală". Pe linia temerarității discursului, *Mai am un singur dor* funcționează ca un **hipertext**, poemul beneficiind de o aură conotativă și de o densitate simbolică dincolo de orice retorică.

Ultima parte descrie achizițiile din neoretorica românească și reverberarea unor oaze de autentică poeticitate la Alecsandri și Conachi.

Prin profunzimea comentariilor pe text, prin actualizarea unor poeți căzuți în desuetudine astăzi și prin perseverența susținerii unui concept, cartea Ilenei Oancea, *Semiostilistica*, merită un **alt** destin al receptării …

Prof. dr. **Iulian Bitoleanu**

Pagini de istorie locală

Spitalul din Roșiori de Vede. Istorie și adevăr (VI)

Pe statele de plată mai sunt trecuți, începând cu luna octombrie, patru persoane suplimentare, angajate de Comitetul Regional Sanitar și lăsate la Spitalul din Roșiori de Vede pentru îngrijirea răniților. Aceste persoane sunt Badea Nistor, infirmier, Constantin Nistor, infirmier, ambii salariați, cu câte 40 de lei lunar, Mița Cristescu, bucătăreasa, și Stana Nistor, spălătoreasa, și acestea salariate tot cu câte 40 de lei lunar.

În spital, au fost 910 internări, iar numărul decedaților a fost de 69. Au fost 12.894 zile de tratament. Apa folosită a fost din puț, însă au intervenit mari probleme odată cu defectarea pompei manuale cu care se umplea bazinul cu apă de 8.000 de litri. Iluminatul în spital a fost făcut tot cu lămpile de petrol.

Notam că, în luna noiembrie 1916, în spital, au fost aduși militari, ce au fost tratați cu medicamentele ce existau în spital în acel moment. De remarcat și faptul că pe perioada ocupației germane, chiar dacă exista un spital de etapă german, așezat în clădirile noi din 1912 ale Școlii de meserii, totuși, în spital, au fost aduși 33 și apoi încă 21 de militari germani, bolnavi de tifos exantematic și internați în pavilioanele pentru contagioși și barăcile construite în 1913, cu ocazia epidemiei de holeră.

Ocupația germană a adus multe necazuri funcționării spitalului. Nu trebuie să uităm faptul că aprovizionarea cu medicamente fusese sistată, depozitul intermediar de la Turnu Măgurele nu mai funcționa, iar aprovizionarea cu alimente se făcea direct de pe piața liberă, unde situația era extrem de grea. Despre petrolul lampant

necesar iluminării, nici nu mai vorbim, întrucât cantitatea pe care o primea spitalul era foarte mică, iar în luna decembrie 1916, noaptea nu era aprinsă decât o singură lampă în tot spitalul. Documentele de arhivă privitoare la anul 1916 sunt extrem de puține întrucât multe dintre ele au fost trimise în Germania sub forma de baloți de hârtie, pentru a fi transformate în celuloză.

Cu toate greutățile întâmpinate din cauza ocupației germane, Spitalul din Roșiorii de Vede a funcționat, fiind solicitat de un număr mare de bolnavi civili, dar și militari răniți. Pentru anul 1917, au fost 4779 de consultații, 910 internați în spital și tratați. Numărul decedaților a fost de 52 persoane, mai puțin cu 17 decât în 1916. Personalul spitalului a fost alcătuit din dr. Iosef Feinblatt, șeful spitalului, ce era pe statele de plată ale spitalului începând cu luna august, subchirurgul Favie Gherasim, moașa Titu Eugenia, preotul Teodor Perieteanu, infirmierele Ioana Luțan, Maria Luțan și Lina F. Miu, Mița Grigorescu, bucătăreasa, Pena Nenciulescu, spălătoreasa, și cei doi îngrijitori, Zanfir Rotaru și Constantin Iliescu. Ca personal suplimentar, au funcționat Ion Ivănescu, intendent, Constantin Nistor, infirmier, Stana Nistor, spălătoreasă, și Lina Cristescu, bucătăreasă. De menționat că, pe statele de plată, sunt aceleași salarii ca și în anul 1916.

De menționat că, în anul 1917, a avut loc un schimb de adrese între Spital și Primăria Roșiori de Vede, privind faptul că spitalul se afla în sarcina statului și județului și urma ca acele instituțiuni să plătească laptele, pâinea, carnea și tot ce însemna aprovizionare. Primăria menționează în aceeași adresă nr. 400 din 17 iunie 1917 către spital că plățile făcute de comună atât pentru salariile personalului cât și întreținerea spitalului au fost făcute pentru că nu exista altă posibilitate și trebuia să facem un sacrificiu din partea comunei pentru funcționarea spitalului. Primăria avertizează spitalul că sumele cheltuite de comună pentru spital trebuie

rambursate comunei de către stat și județ.

După câte se vede, spitalul din Roșiori de Vede, în timpul ocupației germane (1916-1917), a fost al tuturor și al nimănui, se cereau îngrijiri, dar nimeni nu-l întreținea, deci datorii multe și drepturi deloc. În anul 1917, au fost 16.601 zile de întreținere. Apa folosită a fost tot de la puț, iar iluminatul s-a făcut tot cu lămpi de petrol. A existat o problemă: începând cu octombrie 1917, au lipsit sticlele de lampă.

În anul 1918, Spitalul județean din Roșiori de Vede a funcționat tot cu 25 de paturi și pe statele de plată au fost următorii salariați: Dr. Ioan Eremia, medicul spitalului revenit de pe front și având un salariu de 400 de lei lunar, Maria Năstăsescu, subchirurg cu un salariu lunar de 198 lei, preot Theodor Perieteanu, confesor cu o indemnizație de 24 de lei, infirmierii Ioana Luțan, Floarea Luțan și Leana Cioran cu un salariu de 96 lei lunar fiecare, Ioana Ghinta, bucătăreasă, Ioana Constantinescu, spălătoreasă, și doi argați îngrijitori, Zamfir Rotaru și Marin Coman.

Pe un alt stat de plată din primele luni ale anului 1918, mai sunt trecuți și Titu Eugenia, moașă supraveghetoare, Favie Gherasim, subchirurg, și Pena Nenciulescu, infirmieră. Mai există o notație pe document. Iosif Feinblatt, medic șef, numit de Comitetul Regional sanitar din 1916. Există și o adresă a Komandaturii de Etapă germane nr. 249 către spital, prin care i se aduce la cunoștință ca, pentru aprovizionarea cu alimente, să se implice și primăria.

În anul 1918, au fost 8.144 zile de tratament și, la fel ca în anii anteriori, s-a folosit apă de puț și s-a luminat cu lămpi de petrol.

— Va urma —

Prof. **Argentin Șt. Porumbeanu**

Foto: arhiva personală a autorului

O incursiune prin istoria controversată a Ucrainei (VI)

Situația acestei zone foarte dezvoltate economic care este Donbasul, epicentru al economiei sovietice, s-a deteriorat treptat după proclamarea independenței, în 1991. Scenariul acesta ne este desigur cunoscut, nu numai în Ucraina s-a întâmplat așa ceva, țara noastră, din păcate, a cam evoluat după 1990 în acest fel ... Astfel, doar în doi ani, în 1993, producția industrială a scăzut vertiginos, iar, în mod corespunzător, veniturile populației, salariile, garantate până în urmă cu puțin timp de statul comunist, au scăzut dramatic, cu circa 80%!

S-a intrat într-o profundă criză, au izbucnit numeroase greve și mișcări de protest antiguvernamentale față de puterea de la Kiev. Grevele minerilor din Donbas au afectat mult Ucraina, nu doar regiunea, greviștii acuzând regimul că situația se schimbase în rău, că guvernanții neglijează zona, că de fapt schimbarea presupusă de obținerea independenței a însemnat doar faptul că puterea politică s-a transferat de la Moscova la Kiev, în rest gestionarea problemelor economice și sociale fiind mult în urma celei din perioada comunismului. Acest aspect a reprezentat un factor foarte important al diferenței care s-a creat între estul și restul Ucrainei, zona răsăriteană, în special Donbasul a rămas mult în urma vestului Ucrainei, a Kievului, care s-au apropiat de Occident.

Putem spune, în concluzie, că indiferent de ce partide, ce guverne sau președinți s-au succedat la conducere, Ucraina post 1991 s-a divizat în două. Pe lângă factorul economico-social, un alt factor care va contribui la accentuarea diferenței dintre Donbas și vestul ucrainian a fost și aspectul etnic, astfel, aici, în 2001, s-a înregistrat cel mai mic procent de populație pur ucrainiană, cu puțin peste 50%, în timp ce populația de etnie rusă depășea cu mult o treime. Oricum, în același an, cu toată decăderea economică a bazinului minier față de era comunistă sovietică, estul Ucrainei asigura circa 16% din PIB și aici munceau aproximativ 600.000 de mineri în nu mai puțin de 200 de mine, ceea ce spune mult și de unde înțelegem ușor și miza deosebită a zonei. Populația era de circa 7,3 milioane de locuitori, circa o șesime din populația Ucrainei. Deducem din aceste cifre că aproximativ 8% din populația regiunii lucra în minerit!

Un eveniment important, cu consecințe negative se pare, a fost referendumul național, la nivelul întregii Ucraine, din 1994, care a avut printre întrebările puse și unele cu privire la diferite probleme constituționale care privesc cele două teritorii aferente din est, Donețk și Luhansk (Lugansk). O chestiune de bază a fost cea a limbii oficiale, în sensul în care limba rusă sau ucraineană ar trebui să fie consacrată ca limbă oficială iar alta a fost cea a autonomiei acestor teritorii ale Donbasului. Locuitorii acestei zone au votat în proporție de 90% în favoarea autonomiei, a federalizării Ucrainei și a adoptării limbii ruse ca limbă oficială, precum și pentru o colaborare mai strânsă a Ucrainei cu Comunitatea Statelor Independente, patronată de fapt de Federația Rusă. Din păcate, pentru opțiunile celor din estul ucrainian, aceste doleanțe exprimate nu au fost respectate nici imediat, nici în anii următori de către regimul de la Kiev.

Aceste criterii au acționat în timp în favoarea Rusiei care a profitat de greșelile, de politica defectuoasă a conducerii ucrainiene față de Donbas și a căutat constant să intervină în zonă în favoarea rușilor de aici, încurajând mișcarea secesionistă a acestora. Influența și controlul Moscovei asupra Donbasului au devenit tot mai evidente după 2010, alimentând din ce în ce mai mult tendințele separatiste ale rușilor și rusofonilor. Ceea ce se întâmplă astăzi, de fapt ce se întâmplă cam de aproape un deceniu, conflictul violent din regiune, are ca motivații aspectele amintite.

Conflictul a izbucnit în 2014, având ca premisă decizia președintelui rusofil Viktor Ianukovici din noiembrie 2013 care a renunțat brusc la acordul de asociere cu Uniunea Europeană și s-a pronunțat pentru orientarea fermă spre Rusia. În urma demonstrațiilor de protest de mare amploare din Kiev, din celebra Piață Maidan, Ianukovici a fost destituit și a fugit în Rusia, ceea ce a determinat reacția imediată a lui Vladimir Putin care a socotit că e momentul să intervină militar în Ucraina. Au rezultat ocuparea și anexarea rapidă a Crimeei la Federația Rusă în martie 2014, ca doar peste o lună să înceapă războiul și în Donbas între

cele două tabere, pe de o parte, separatiștii ruși și proruși sprijiniți de armata rusă, pe de altă parte, armata ucraineană. Ce a urmat, până inclusiv în momentele la care suntem martori în prezent, este desigur binecunoscut de către cititori.

— Va urma —

prof. **Victor Gabriel Osăceanu**

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

(Urmare din pag. 1)

Împreună cu invitații noștri, dar și

cu voluntari ai Centrului ED Teleorman, am vorbit despre ***Anul European al Tineretului***, despre prioritățiе UE şi de comunicare

pentru anul 2022, despre implicare și participare, despre activitatea şi proiectele instituțiilor europene şi ale Centrului ED Teleorman, dar și despre ***Spațiul învățării*** - ghișeul unic pentru materiale oficiale de predare și învățare în UE.

La finalul evenimentului, am oferit premiile acordate de către Reprezentanţa Comisiei Europene în România, dar şi de EUROPE DIRECT Teleorman, echipei ***„EuroMăldăeni”***, coordonată de inimoasa profesoară ***Marcela Irina Ciupitu,*** cei patru elevi ocupând locul al III-lea în clasamentul echipelor teleormănene calificate la faza națională a ***„Euro Quiz”.***

Mulțumim pentru implicare

directoarei Școlii Nr. 1 Măldăeni, ***prof. Simona Iordache***, și tuturor pentru participare!

● *Biblioteca de vacanţă în EUropa de acasă*

Zeci de copii, adolescenți, tineri, dar și adunți și vârstnici au venit joi, 4 august, în Grădina Publică „Mihail C. Mănciulescu” din Roșiori de Vede, la o nouă întâlnire cu **CARTEA**, în cadrul programului ***„Biblioteca de vacanţă în EUropa de acasă – Cărțile nu au vacanță!”***, organizat de Centrul **EUROPE DIRECT Teleorman**.

Da, cărțile nu au avut vacanță nici în acest an și e minunat acest lucru, iar dorința de a citi, de a învăța lucruri noi despre Uniunea Europeană, despre unitate în diversitate, despre a avea inițiativă și a-ți exprima viziunea într-un an dedicat tinerilor europeni, toate acestea au fost atât de prezente în

această zi frumoasă de vară.

Și pentru că *„stă în puterea ... noastră să schimbăm ceva”, Dar ție?”*, de la finalul lunii august.

Împreună construim viitorul! Până data viitoare, nu uita: ***CITEŞTE***!

● *Seara europeană când poveștile prind viață*

În data de 11 august, pe Stadionul Municipal din Roșiori de Vede, a avut loc ediția lunii august a serii de film dedicată tinerilor europeni ***„Seara europeană când poveștile prind viață”,*** eveniment organizat de **EUROPE DIRECT Teleorman**, centru de informare europeană găzduit de

Biblioteca Municipală „Gala Galaction” Roșiori de Vede.

În deschidere, a fost prezentat videoclipul ***„VISURI! NU VISE.”***, despre tineri cu visuri devenite realitate prin talent, speranță, muncă, sacrificii, despre prietenie, dar și despre nediscriminare și acceptare, material realizat DE și LA INIŢIATIVA Voluntarilor EUROPE DIRECT Teleorman.

Mult așteptatul film al serii - ***„Inimi purpurii”*** - s-a dovedit a fi așa cum toate cronicile de specialitate anunțau: o ecranizare foarte bună de văzut și revăzut!

Ultima seară de film european din 2022, **ANUL EUROPEAN AL TINERETULUI**, a adunat peste 350 de tineri, care au petrecut trei ore împreună zâmbind, socializând, făcând planuri de viitor. Și cum

mesajul serii a fost *„Visuri! Nu vise.”*, îndemnul nostru este: crede în tine, EXPRIMĂ-ȚI VIZIUNEA!

P.S.: Mulțumim tinerilor noștri voluntari, care au dat dovadă, încă o dată, de un spirit civic extrem de bine dezvoltat și care au adunat, aproape de miezul nopții, la lumina telefoanelor, 13 SACI DE GUNOAIE lăsate în urmă ... de alți tineri...

